

CLARK DARLTON

•wv

V poutech věčnosti

Knihovnička Pěny Rhodan 77

Přeložil Jaroslav Kuťák

Planeta byla od Země vzdálena na tisíce světelných let a v mnoha ohledech připomínala Merkur. Její podobnost se týkala hlavně gravitace, která dosahovala pouze 0,35 g, a toho, že polovina planety byla neustále přivrácena k slunci. To způsobovalo, že na přivrácené Části planety vládla nesnesitelná vedra a na opačné polovině velká zima. Obě půle byly odděleny zhruba osmdesátikilometrovým přechodným klimatickým pruhem. Pouze tam byl možný nějaký život.

Sluncem soustavy, ke které tato planeta patřila, bylo narudlé Siamed, doprovázené malým zeleným sluncem. Kolem obou hvězd kroužilo dvaadesát planet s bezpočtem měsíců. Některé z nich měly dokonce ještě další menší oběžnice.

Jednou z planet byl Hádes, který se tolik podobal Merkuru.

Jakkoli jeho povrch vypadal bezútěšně, přece jen na něm život byl.

Schovával se pod povrchem, byl skryt v obrovských umělých jeskyních, vypálených mohutnými energetickými paprskomety přímo ve skále. Jeskyně sloužily jako prostor pro přijímací stanici materiálního transmiteru Pozemšťanů. V podzemí planety Hádes tak vznikla základna Perryho Rhodana.

Planeta plula ani ne jednu světelnou hodinu od materského světa nejúpornějších ze všech nepřátel lidstva. Hádes byla třináctou

planetou **soustavy Siamed**, jejíž šestnáctá planeta nesla jméno Druufon.

Druufon, centrum moci **Druufů!**

^ A <.

Perry Rhodan se zachmuřile díval na monitor, který mu ukazoval povrch planety nad jeskynním světem základny. Stál ve ve-línu základny. Kdesi bzučely generátory a dodávaly potřebnou energii pro klimatizaci. Vzduch v sále byl čerstvý a nepříliš studený. Hluboko ve skále se nacházely dílny Swoonů. Malí mikrotechnici pracovali neúnavně na vývoji elektronického maskovacího zařízení. Toto zařízení mělo za úkol obklopit planetu neviditelnou sítí pětidimenzionálního pole, kterým by nepronikl jediný otřes časoprostoru a které by Druufům znemožnilo zaměření energie základny.

„Znám tvé starosti, Allane,” řekl Rhodan. „Obáváš se, že by se Druufové mohli stát příliš silnými, pokud bychom se nevmísili do boje a nadále dovolovali, aby ničili útočící lodě Arkonu. Ne, teď nic neříkej, nech mě domluvit. Počítačový Regent Arkonu, náš starý a dobře známý protivník, dostává prostě na frak. Bez ustání vysílá volání o pomoc a prosí nás o ni. Dosud jsme ho ignorovali a nechali ho proti Druufům bojovat samotného. Z taktických důvodů, admirále! Ještě jeden nebo dva měsíce a Arkon bude natolik oslaben, že Druufové jednoduše zaplaví Impérium a tím pádem i naši Galaxii.”

Nesmrtelný Allan stál kousek dál opřený o stěnu. Ruce měl • založené na prsou a díval se do Rhodanových šedivých, chladných očí. On, Arkonidan starý přes deset tisíc let, původem z dávno zaniklé vládnoucí dynastie, měl z Rhodanova klidu strach. „Možná svou taktickou hru přeháníš, barbare,” řekl pomalu a vmlouvavě. „Obdivuji lidstvo a jeho schopnost vypořádat se s jakoukoliv situací, ale obávám se, že podceňuješ Druufy. Jednoho dne najdou prostředky a Regenta svrhnou...”

„Tím by **za** nás udělali to, co máme v úmyslu udělat sami, ”

namítl Rhodan a zcela otevřeně se zasmál. „Ale tvoje starosti jsou zbytečné, tak daleko to nikdy nenechám dojít. Druufové nikdy neopustí svůj časoprostor, aby zotročili naši Galaxii. Mohou k nám proniknout pouze prasklinami, které spojují náš a jejich časoprostor... Tam však číhá bojová flotila Arkonu a snaží se niko-' ho nepropustit. Z toho tedy vyplývá, že nám nahrávají jak Arkonidané, tak Druufové. Co bychom mohli chtít víc?"

„Nesmíš dovolit, aby Regenta oslabili přespříliš," varoval Allan.
„Druufové jsou mnohem horší nepřátelé!"

To byla pravda. Rhodan to věděl naprosto jasné a uvědomoval si to. Avšak nadále setrval v pozici pozorovatele. Se svou malou bojovou flotilou zůstal na číhané mezi oběma protivníky a jen sledoval, jak se vzájemně ničí.

„Brzy odpovíme na Regentovo volání o pomoc," řekl.

Allan si odechl.

„Jakmile bychom Arkonu pomohli proti Druufům, počítačový Regent nám jistě nabídne upřímné a oddané spojenectví. Společně bychom se potom mohli, s Druufy vypořádat."

Rhodan neodpovídal. Podíval se ke dveřím, kudy právě přišel muž v zelené uniformě poručíka vesmírné flotily Sluneční říše.

„Pane, DRUSUS je připraven ke startu!" hlásil.

Rhodan přikývl. „Dobrá, poručíku Potkine. Společně s Allanem a několika mutanty podniknu průzkumný let a pokusím se dostat až na Druufon. Očekávejte nás za několik hodin zpátky." Rychle pohlédl k Allanovi: „Hotovo, admirále?"

„Hotovo!" přikývl Allan.

^ x ^

DRUSUS, vesmírná koule o průměru půldruhého kilometru, vyplula z podzemního hangáru a řítila se vzhůru do Černého nebe nad Hádesem. Prakticky neexistující atmosféra způsobovala, že dvojslunce soustavy a ostatní hvězdy zářily takřka stejně. Nad rozeklanou krajinou zuřily bouře a staraly se o vyrovnávání tlaku mezi oběma polovinami planety.

Plukovník Sikermann seděl bez hnutí za ovládacím panelem obrovité lodi a mířil s ní bezpečně vzhůru do vesmíru, přesně podle vypočítaného transitiho kurzu. Krátkým skokem se chtěli dostat do bezprostřední blízkosti Druufonu.

Let nesloužil pouze průzkumu. Rhodan se ve skutečnosti chtěl znovu pokusit navázat kontakt s neznámým pomocníkem, který žil mezi Druufy, a přesto mezi ně nepatřil.

Byl to podivný příběh. Když se Pozemšťané dostali omylem na Druufon, do jejich mozků pronikly telepatické impulzy. Přicházely od jistého Druufa. Ale tento Druuf, Šeffyzik svého národa, o tom nevěděl.

V jeho těle totiž žily dvě duše.

Myšob Gucky, nejschopnější Rhodanův mutant, už tomuto Druufovi stál tváří v tvář a pokoušel se hádanku rozlousknout, ovšem nepodařilo se mu to. Dokonce ani energetická bytost ze soustavy Tatlira, objevená před Šedesáti lety seržantem Hamahanem a nyní sloužící Rhodanovi, si nevěděla rady.

Nevím, kdo jsem, signalizoval neznámý pomocník. Ale znám tě, Perry Rhodane! Má duše nemá tělo a nekonečně dlouho putuje věčností, ze světa na svět, od hvězdného národa k hvězdnému národu, aby zjistila, co vlastně před lety nebo před tisíci let ztratila. Viděl jsem začátek všech časů a viděl jsem hrůzy definitivního konce. Všechna slunce zhasla a s nimi zhasl i život... „Odkud mě znáš?" ptal se Rhodan. To já nevím - nevím to!

A pak myšlenkové impulzy utichly. Všechny pokusy o navázání nového spojení byly marné poté, kdy přišlo poslední varování: Opusťte soustavu Druufů! Znovu se ohlásím...

Rhodan mlčel, když ostatní později debatovali, kdo by mohl **tou** tajuplnou bytostí být. Věděl, že neexistuje odpověď.

Svou vlastní domněnku uzavřel hluboko ve svém srdci, protože byla příliš fantastická.

Velitel DRUSUSU Sikermann **řekl chladným** tónem: „**Transice** za deset vteřin, pane!"

Nikdo neodpovídal. Rhodan se díval na monitory, na kterých

se po hyperskoku měla objevit planeta Druufů. Svět, který byl jedenkrát větší než Země a jenž měl dýchatelnou atmosféru. Gravitace dosahovala dvojnásobku zemské tíže. Kolem **Druufonu** kroužilo jedenadvacet měsíců.

Skok!

A Druufon...

Planeta najednou nebyla dál než světelnou minutu. DRUSUS prudce snížil rychlost a nalétl na oběžnou dráhu. Zapnuté energetické obranné štíty by loď ochránily od jakéhokoliv útoku Druufů.

Ale Druufové měli jiné starosti. Bránili se ještě stále probíhajícímu útoku počítačového Regenta Arkonu, který byl sice oslabený, ale přesto se nevzdával. Zůstalo už jenom několik málo arkonských křižníků, které přežívaly v časoprostoru Druufů poté, co prolomily blokádu. Většina lodí Regentovy flotily byla zničena.

DRUSUS se nepozorovaně dostal na oběžnou dráhu. I kdyby si Jich všimli, nikdo by se o ně nestaral. Druufové věděli, že na ně Rhodanova loď nezaútočí.

Gucky se protahoval na pohovce ve velínu. Seděl zády ke stěně na zadních nohou, svůj široký bobří ocas položený ke straně. Oči měl zpola zavřené a naslouchal. Nikdo ho nerušil, protože každý věděl, že se snaží navázat telepatický kontakt s neznámým přítelem.

Pod stropem se vznášel Harno. Tato kulovitá bytost ze soustavy Tatlira disponovala úžasnými vlastnostmi, které se snažila dát Pozemšťanům k dispozici. Byl to tvor z Času a energie. Dorozumíval se telepatický a uměl ukazovat dění, které se odehrávalo nekonečně daleko. Kdykoliv se mohl proměnit na jakýsi televizor. Dokázal na svůj povrch přenést aktuální obrazy z jakéhokoliv místa ve vesmíru,

Rhodan rychle setřásl transitní bolest a pohlédl na Allana, který společně s telepatem Johnem Marshalllem usedl na opačné straně velínu.

„Harno, vidíš Onota?“

Onot byl šeffyzik, v jehož těle žil neznáma přítel. Vidím Onota, ale přemýšlí jako **Onot**. „Ukaž nám ho," požádal Rhodan.

Harno, který se dosud vznášel u stropu ve velikosti jablka, začal pomalu klesat a zvětšovat se. Brzy měl průměr pul metru. Ovšem nejenom velikost, nýbrž i jeho barva se změnila. Místo Černého, matně se lesknoucího objektu se nyní proměnil v mléčně bílou kouli.

Vmžiku se na Harnově povrchu objevil obraz. Bylo na něm několik Druufů. Pohybovali se těžkopádně a pomalu mezi obrovitými technickými zařízeními. Generátory a agregáty tvořily skutečné uličky ve velké hale, která -jak Rhodan věděl - ležela pod povrchem planety Druufů.

Druufové byli obrovití a nemotorní. Měli tři metry do výšky, kulovitou hlavu se čtyřma očima a trojúhelníkovými ústy. Scházely jim uši i nos, stejně jako vlasy. Kožená pleť byla hladká a silná. Hovořili spolu pomocí organických vysílaček a přijímačů.

Mezi Pozemšťany a Druufy se bylo možno porozumět pomocí elektronického tlumočnicka.

Druufové na Harnově obrazovce vypadali jako velice zaměstnaní. Poslouchali příkazy mimořádně silně vypadajícího exempláře, který stál na jakémsi pódiu pod ovládacím panelem a rozkazoval.

„Co se to tam děje?" zeptal se Rhodan a Gucky odpověděl: „Nejsem z toho moc chytřej, ale znám přístroj, se kterým si tam hrajou. Je to generátor, pomocí kterého umějí vytvořit Časový pole. Je to jejich nejsilnější zbraň, pomocí který jsou schopni zastavit čas, kdekoli si to budou přát."

„Zastavit Čas...!" zamyslel se Rhodan. „Doufejme, že se ten pekelný přístroj zatím nachází jen ve stadiu vývoje a že ho nemohou s klidným svědomím použít... Mohl jsem ho dát zničit, ale neudělal jsem to, protože by se nám jednou mohl hodit."

Gucky se opět zhloubal do svých myšlenek a snažil se navázat kontakt se vzdáleným Druufem. Harno mu přitom pomáhal, aniž by si to myšob uvědomoval.

„Čekají je nejdůležitější pokusy. Ti Druufové jsou všichni vědci a vůbec je nezajímá, co se děje na povrchu planety a v jejich soustavě. Mají jiné starosti. Politika je nezajímá, přestože dobře vědí, že jejich práce slouží válce. Nemají však jinou možnost, pokud chtějí ukojit svou vědeckou zvědavost."

„Tahle verze mi připadá zatraceně známá," zamumlal Atlan. „Nebyla to náhodou oblíbená výmluva pro vaše atomové vědce před mnoha desetiletími, barbare?"

„Ano, admirále," přiznal Rhodan. „Je to paradox, ale neodvážuji se ho morálně hodnotit."

„Tady na Druufonu ještě stále platí," přikývl Atlan.

„Ten nejsilnější Druuf je Onot," oznamoval Gucky. „Zcela zřetelně slyším jeho myšlenky. Ale myslí jen a jen na svůj výzkum. Momentálně tedy není identický s naším přítelem."

„Toho jsem se bál," přikývl Rhodan. „Ale musím přiznat, že jsem tajně doufal, že se na něm nějak projeví to ozařování časovým polem. Bohužel se to nestalo."

Dosud mlčenlivý plukovník Silcermann chtěl něco říct, ale vtom se rozsvítila červená kontrolka. Automaticky natáhl ruku, aby navázal kontakt se spojovou centrálou. Velitel centrály spojařů, poručík David Stern, řekl: „Tajné hlášení pro Perryho Rhodana, pane. Přišlo po hypervlnách a je zakódované."

Rhodan vyskočil z křesla. „Poručíku Sterne! Zaznamenejte to hlášení. Nepokoušejte se ho dešifrovat. Za minutu jsem u vás. Rozuměl jste?"

„Rozuměl, pane," přišla odpověď poručíka Sterna.

Gucky pohlédl na Rhodana. „Copak to chtějí?"

I Gucky věděl, že může jít jen o hypervysílačku buď ze základny na Gray Beastu, nebo ze samé Země. „To jsem tedy zvědav."

I Rhodan byl zvědav, ale ovládal se. „Dávejte pozor na Ono-ta!" řekl Guckymu, Hamovi a Marshallovi. Otočil se k Allanovi: „Podívám se, co se děje."

Atlan přikývl a zůstal sedět na pohovce. Nemohl přeslechnout něnou výzvu, aby zůstal ve velínu. Přimhouřenýma očima se díval za Rhodanem.

Že by Rhodan tohle tajné hlášení Čekal? Zhruba před čtrnácti dny Rhodan vyslovil domněnku ohledně tajemného pomocníka, který žil v onom Druufovi. Ta neklidná

duse - nebo co to bylo -Allana zneklidňovala. A také **ho** velice zajímala.

Cože to tehdy Rhodan řekl? „Myslím, že vím, kdo je naším přítelem...”

Atlan o této poznámce dlouho přemýšlel. Koho mohl mít Rhodan na myšlích? Atlan byl stále neklidnější a nedokázal se soustředit na nic, co by bylo momentálně důležitější.

Harno se zmenšoval a byl opět černý. Pomalu se vznesl ke stropu a zůstal těsně pod ním. Gucky dál soustředěně naslouchal, ale v duchu jen tak mimochodem sledoval Rhodana, který právě vstupoval do spojové centrály a promluvil s Davidem Sternem. Ale pak zničehonic Rhodanovy myšlenkové impulzy zhasly. Zablokoval je, protože počítal s tím, že ho minimálně Gucky bude chít odposlouchávat.

Myšob zklamaně vzdychl a věnoval se opět jenom svému úkolu.

Trvalo to pět minut, a pak se Rhodan vrátil do velínu. Tvářil se velmi zamyšleně. Jeho zrak se setkal s Allanovým pohledem, ale uhnul očima.

Gucky se zeptal; „Tak jakoupak jsi to dostal zprávu? Přišla z Gray Beastu?”

Rhodan zavrtěl hlavou a neodpovídal-„Ze Země?”

Rhodan přikývl,

„Je něco v nepořádku?” ptal se dál Gucky. Mamě se snažil proniknout do Rhodanových myšlenek. -

„Zbytečně se snažíš, Gucky,” zavrtěl Rhodan hlavou. „Když nebudu chtít, nikdy se to nedozvíš. Zpráva přišla zašifrovaná kódem, který znám jenom já. A pochopitelně náš přítel Mercant na druhém konci hypervysílačky na Zemi.”

„Mercant?” hlesl Gucky. Allan D. Mercant byl šéfem bezpečnosti

Sluneční říše. Pokud osobně podal hlášení, pak to něco znalo

menalo. A když o tom Rhodan nechtěl mluvit veřejně, také **to** nebylo bezdůvodně.

Rhodan se podíval na monitor, na němž se ještě stále vznášel Druufon. „Žádná zpráva od neznámého, Gucky?“

„Ne, žádná zpráva od našeho přítele ducha. Zdá se, že s námi nechce mít už nic společného. Jinak by se nám asi už dávno ohlásil.“

„Nikdo nemůže být na dvou různých místech zároveň,“ zamumlal Rhodan a poklepal Sikermannovi na rameno: „Naberte kurz na Hádes, veliteli! Odtud skočíme na Gray Beast a pak půjdeme na procházku. Atlan, Gucky a Harno mě doprovodí.“

„Nemyslíš, že by sis neměl hrát na tajnůstkáře? Copak nemáme právo dozvědět se všechno?“ vyjel na něj Atlan.

Rhodan se na něj přísně podíval, ale pak jeho tvář ovládl úsměv, který zase rychle zmizel. „Samozřejmě že na to máte právo, ale nechtěl jsem vás obtěžovat pouhými domněnkami. Mercantovo hlášení potvrdilo mé předpoklady, proto musíme zpátky na Zemi. Stalo se tam totiž něco, s čím nikdo nepočítal.“

Zahleděli se na něj a čekali, až toho řekne víc.

„Co se stalo?“ zeptal se Gucky.

„Atlan ten příběh nezná, proto by ho nepochopil, Gucky. Pokud chce chápat souvislosti, museli bychom se vrátit hluboko do minulosti. Do doby, kdy ještě odpočíval na dně oceánu ve své tlakové komoře a doufal v lepší časy. Tenkrát se to totiž stalo.“

„Tenkrát,“ řekl Gucky, „jsem nebyl na Zemi ještě ani já a neznal jsem tě.“

Rhodan přikývl. Málem by na to zapomněl. „**O** důvod víc, abych vám nepletl hlavu. Až se vrátíme na Zemi, všechno vám zevrubně vysvětlím. Sikermanne, na Hádes! Musím tam něco připravit. Bully tu zůstane jako můj zástupce.“

„Ten se bude zlobit,“ poznamenal škodolibě Gucky.

„Nebo taky ne!“ odvětil suše Rhodan. DRUSUS zatím obrátil a měnil směr k Hádesu. „Docela určitě ne, Gucky! Bully měl odjakživa strach z duchů

Dole na dně šachty dal Rhodan vybudovat komoru se zásobami kyslíku, informačního materiálu, instrukci a energie. Zároveň byla komora vybavena automatickým poplašným zařízením, které bylo během následujících let ještě vylepšeno. Mělo se postarat o okamžité ohlášení případného návratu duše Ernsta Ellerta do Čekajícího těla.

Uprostřed této hrobky stálo lehátko. K němu bylo připojeno poplašné zařízení. Stačilo, aby někdo v této místnosti vydechl, a hned by hlásilo, že se něco děje. Na lehátku odpočívalo lidské tělo.

Pěny Rhodan vytvořil pro Ernsta Ellerta mauzoleum, jaké ještě žádný nebožtík na Zemi neměl. Ovšem Ellert vlastně nebyl mrtev v pravém slova smyslu. Rhodan kdesi hluboko v srdci doufal, že se Ellert jednoho dne ve vzdálené budoucnosti vrátí a **že** se se svým teletemporarierem ještě setká.

Šachta byla zaplněna tekutým betonem, který okamžitě ztuhl. Nebylo na tomto světě nic, co by mohlo klid „mrtvého“ vyrušit. A přesto jeden přístup do hrobky existoval. Znal jej však jenom Rhodan. A kdyby se Ellert někdy probral, mohl by se během **půl** hodiny ze svého vězení vysvobodit.

Co by však potom našel?

Zemi, která by se točila kolem rudého slunce a již by hrozilo, že se do něj zřítní? Planetu, kterou dobyla cizí bytost při invazi z vedlejšího Časoprostoru?

Rhodan tenkrát zamyšleně přihlížel, jak roboti na povrchu nad hrobkou vztyčují pyramidě podobný kužel.

Pak se otočil a vrátil se do míst, ve kterých později vyrostlo nejmnocnější město Země-Terrania.

^ A ^

Sedmdesát let se v hrobce nic nestalo. Mezitím vznikla Sluneční říše a Země se stala galaktickou mocenskou silou. Ale ještě stále byla v hlubině pod Terranií hrobka s poplašným zařízením.

Jedno drobné světélko v hlavní centrále zůstávalo dlouho zhaslé. Pod touto signálkou stálo jediné jméno: Ernst Ellert.

^ ^ ^

Toho dne, 14. **září** 2043, **měl** v bezpečnostní centrále službu seržant Stootz.

Stootz Ellerta pochopitelně neznal, ale znal své povinnosti. Nebyly nikterak vzrušující ani těžké. Neměl na práci nic jiného než dávat pozor, zda se před ním nerozsvítí některá z mnoha nejrozumnějších signálů.

Tím však zdaleka nemělo být řečeno, že by seržant Stootz byl nevědomý laik. Naopak! Čirou náhodou měl toho dne službu v centrále právě on. Do těchto míst se alespoň jednou začal dostávat každý ze strážných.

Stootz byl jedním z nejschopnějších odborníků na spojovou a elektronickou problematiku. Věděl, že se kterákoliv z poplašných signálů může kdykoliv rozsvítit a věděl také, proč by se rozsvítila. A pochopitelně také věděl, co by potom měl udělat.

Všude kolem vládlo ticho začínající noci. Jenom vedle ve spojové centrále se občas ozval typický zvuk tiskárny nebo různých čidel při přepínání. Nervové centrum Sluneční říše nikdy nespalo.

Tady nesměl spát nikdo, pokud se nechtěl propadnout do spánku, který mohl přinést smrt.

_ ^ ^ ^

Ani ne dva kilometry od spojové centrály bydlel Allan D. Mercant. Vypadal pořád stejně - ani mladě ani staře - stejně jako před sedmi desetiletími. Spolu s dalšími Rhodanovými spolupracovníky kdysi absolvoval buňkovou sprchu na umělé planetě Poutník. To znamenalo, že od onoho památného okamžiku po šedesát let nezestárl.

Na obrazovce jeho stereovize tančila baletní skupina ruské ope-

Dole na dně Šachty dal Rhodan vybudovat komoru se zásobami kyslíku, informačního materiálu, instrukcí a energie. Zároveň byla komora vybavena automatickým poplašným zařízením, které bylo během následujících let ještě vylepšeno. Mělo se postarat o okamžité ohlášení případného návratu duše Ernsta Ellerta do Čekajícího těla.

Uprostřed této hrobky stálo lehátko. K němu bylo připojeno poplašné zařízení. Stačilo, aby někdo v této místnosti vydechl, a hned by hlásilo, že se něco děje. Na lehátko odpočívalo lidské tělo.

Perry Rhodan vytvořil pro Ernsta Ellerta mauzoleum, jaké ještě Žádný nebožtík na Zemi neměl. Ovšem Ellert vlastně nebyl mrtev v pravém slova smyslu. Rhodan kdesi hluboko v srdci doufal, že se Ellert jednoho dne ve vzdálené budoucnosti vrátí a že se se svým teletemporarierem ještě setká.

Šachta byla zaplněna tekutým betonem, který okamžitě ztuhl. Nebylo na tomto světě nic, co by mohlo klid „mrtvého“ vyrušit. A přesto jeden přístup do hrobky existoval. Znal jej však jenom Rhodan. A kdyby se Ellert někdy probral, mohl by se během půl hodiny ze svého vězení vysvobodit.

Co by však potom našel?

Zemi, která by se točila kolem rudého slunce a již by hrozilo, že se do něj zřítí? Planetu, kterou dobyla cizí bytost při invazi z vedlejšího časoprostoru?

Rhodan tenkrát zamyšleně přihlížel, jak roboti na povrchu nad hrobkou vztyčují pyramidě podobný kužel.

Pak se otočil a vrátil se do míst, ve kterých později vyrostlo nejmnocnější město Země - Terrania.

^ ^ ^

Sedmdesát let se v hrobce nic nestalo. Mezitím vznikla Sluneční říše a Země se stala galaktickou mocenskou silou. Ale ještě stále byla v hlubině pod Terranií hrobka s poplašným zařízením.

Jedno drobné světélko v hlavní centrále zůstávalo dlouho zhaslé. Pod touto signálkou stálo jediné jméno: Ernst Ellert.

^ ^ ^

Toho dne, 14. září 2043, **měly** bezpečnostní **centrále** službu seržant Stootz. :

Stootz Ellerta pochopitelně neznal, ale znal své povinnosti. Nebyly nikterak vzrušující ani těžké. Neměl na práci nic jiného než dávat pozor, zda se před ním nerozsvítí některá z mnoha nejrůznějších signálů.

Tím však zdaleka nemělo být řečeno, že by seržant Stootz byl nevědomý laik. Naopak! Čirou náhodou měl toho dne službu v centrále právě on. Do těchto míst se alespoň jednou začas dostal každý ze strážných.

Stootz byl jedním z nejschopnějších odborníků na spojovou a elektronickou problematiku. Věděl, že se kterákoliv z poplašných signálů může kdykoliv rozsvítit a věděl také, proč by se rozsvítila. A pochopitelně také věděl, co by potom měl udělat.

Všude kolem vládlo ticho začínající noci. Jenom vedle ve spojové centrále se občas ozval typický zvuk tiskárny nebo různých čidel při přepínání. Nervové centrum Sluneční říše nikdy nespalo.

Tady nesměl spát nikdo, pokud se nechtěl propadnout do spánku, který mohl přinést smrt.

^ ^ ^

Ani ne dva kilometry od spojové centrály bydlel Allan D. Mercant. Vypadal pořád stejně - ani mladě ani staře - stejně jako před sedmi desetiletími. Spolu s dalšími Rhodanovými spolupracovníky kdysi absolvoval buňkovou sprchu na umělé planetě Poutník. To znamenalo, že od onoho památného okamžiku po šedesát let nezestárl.

Na obrazovce jeho stereovize tančila baletní skupina ruské ope-

ry. Mercant seděl v pohodlném křesle, dostatečně daleko od obrazovky, aby si Šetřil oči. Neraď chodil spát příliš brzy. Teprve kolem půlnoci pocítil první znaky únavy. Pak většinou vypnul přístroj, ať už běželo něco zajímavého nebo ne, a šel spát. Nyní bylo půl dvanácté.

V Mercantově domě se sbíhaly všechny důležité nitky - pocho-pitelné jenom když při opuštění své kanceláře v hlavní správní budově pohnul odpovídající páčkou. Ani dnes na to nezapomněl.

Mercant zívá. Za chvíli půjde spát. Už by to nemělo trvat dlouho.

Ale v té chvíli domem zaječela siréna.

Poplach!

Jedním skokem byl z křesla. Únava zmizela jako mávnutím kouzelného proutku.

Když ho volal někdo takhle uprostřed noci, pak se opravdu muselo stát něco důležitého.

Když utíkal do pracovny, kde měl zabudovány všechny informační přístroje, promýšlel možnosti, co všechno se mohlo přihodit. Mohly nastat potíže kdekoli na Zemi, přestože dnes už to bylo prakticky vyloučeno. Nebo kdekoli ve vesmíru, na některé sluneční soustavě mohlo propuknout peklo. Možná že ho volá přímo Rhodan, že vyhlásil poplach.

Existovaly tisíce takových možností.

Jenom na tu jednu, která se právě stala skutečností, ani **ve snu** nepomyslel.

Přiřítíl se k malému přístroji těsně u okraje desky psacího stolu a zmáčkl tlačítko.

Okamžitě se rozsvítila jedna obrazovka a na té spatřil trochu bezradnou tvář seržanta Stootze.

„Tady spojová centrála, poplašné centrum, pane.“

„Co se děje?“ zařval Mercant a přerušil služební postup hlášení seržanta Stootze. „Proč mě budíte?“

„Pane, byl vyhlášen poplach. Už deset vteřin svítí jedna Červená signálka.“

„Která signálka, kčertu?“

Seržant Sootz se trochu předklonil, až bylo vidět, že si zmíněnou signálku prohlíží zblízka. „Je pod ní napsáno pouze nějaké jméno, pane - Ernst Ellert!"

Mercantovi jako by někdo položil na rameno ledovou dlaň. Znal Ellerta a jeho příběh. Věděl, co se stalo či mohlo stát se ztracenou duší teletemporariera.

Tušil také, co znamená, když se rozsvítila signálka poplašného zařízení mauzolea.

Jeho rozkazy přišly okamžitě a přesně, jak u něj ostatně bylo obvyklé: „Okamžitě vzbud'te profesora Haggarda a pohotovostní personál lékařského oddělení. Haggard ať ke mně okamžitě při" -jde. Pojedeme k hrobce. Zadruhé se spojte hypervysílačkou s Rhodanem - soustava Myrtha nebo Siamed. Jakmile bude spojení připraveno, přepojte je sem. Odvysílám mu zprávu osobně. A za třetí...", zaváhal a pak dodal: „To by bylo všechno!"

Když pak obrazovka videofonu zhasla a Mercant znovu osaměl, ještě pořád zíral do tmy před sebe. Chvilí jako by slyšel tóny Čajkovského symfonie, ale pak si uvědomil, že všude kolem vládne absolutní ticho.

^ ^ ^

Když Perry Rhodan ukončil svou zprávu, na několik, minut nastal ve velínu DRUSUSU úplný klid. Křížník se tiše blížil rychlostí světla k bodu transice.

Rhodan se zadíval po přítomných.

„Ano, takhle to tedy bylo s Ernstem Ellertem. A nyní se rozsvítila signální kontrolka, která oznamuje jeho probuzení. Mercant mi okamžitě odvysílal zprávu. Neví, zda do Terranie náhodou nedorazíme příliš pozdě, ale měli bychom se pokusit být tam včas. Není pochyb, že se Ellertův duch po sedmdesáti letech vrací do svého těla. Nemusím nikomu vysvětlovat, co si teď myslím."

Allan zvedl hlavu.

„Ty prostě předpokládáš, že Ellertova duše **byla** schovaná v Onotově těle," řekl.

Rhodan přikývl. „Vlastně o tom asi nemůže být pochyb. Všechny náznaky v chování našeho neznámého pomocníka k tomu směřují. Zná mě, ale už si nedokázal vzpomenout, odkud mě zná. Mluvil o tom, že je poutníkem ve věčnosti. Tvrdil, že zažil začátek a konec světů, nebo že je alespoň viděl. Ellert putoval Časem, v tom naše vědomosti o něm opět souhlasí. Ne, já nepochybuji. Konečně jsme Ellerta našli..."

„...nebo on nás!" namítl Gucky. „Asi nás hledal," „Je to možné," přiznal Rhodan a přihlížel, jak Sikermann připravuje transici. Pak všichni pocítili táhlou bolest v končetinách a zanedlouho už na obrazovkách spatřili mateřskou sluneční soustavu. Přistání bylo Čistou rutinou.

Prakticky spolu ani nepromluvili, když se Země začala zvětšovat a nakonec zaplnila celou obrazovku. Kosmická loď byla u cíle.

Rhodan ji opustil spolu s Allanem a Guckym. V kapse se mu nenápadně schoval Harno.

Mercant je přivítal osobně. Vypadal unaveně. Nespál celou noc , a půl dne.

„Vítejte doma," řekl a podal mužům ruku. Pak se uklonil a pozdravil i Guckyho. „Zatím se nic nestalo. Jste tady včas."

Přesně tohle chtěl Rhodan vědět. S úlevou si oddychl a nasedl do připraveného vozidla, které Je mělo odvézt do města.

Mauzoleum tenkrát bylo postaveno poměrně daleko v poušti, aby nehrozilo nebezpečí, že se jednou dostane do zástavby **Terranie**.

„Haggard je s kompletním Štábem u mauzolea, ale zatím nic. Signální kontrolky pořád svítí. Žádné změny na pyramidě. Ochranný beton je nedotčený."

Rhodan přikývl. Čekal podobné věci, i když si nebyl jist. Koneckonců pokud jeho domněnky souhlasily, pak bylo pro Ellerta ještě příliš brzo, aby se zmocnil svého původního těla.

Město zůstalo za nimi. Hluboko pod kluzákem se rozprostírala

la jednotvárná plocha pouště. Letěli drahnou dobu, než se před nimi objevil Špičatý kužel.

Hrobka!

Rychle klesali a přistáli ani ne dvacet metrů od kovově se lesknoucí pyramidy. Vstříc jim vykročila skupina mužů. I profesor Haggard patřil k těm, kteří společně s Rhodanem absolvovali buňkovou sprchu na planetě Poutník. Podával Rhodanovi ruku.

„Zatím jsme hlídali zbytečně," řekl poté, co se pozdravil s Allanem a Guckym.

Rhodan z jeho hlasu vycítil lehkou skepsi, ale nemohl se na něj kvůli tomu zlobit. Každý rozumný člověk musel být trochu skeptický, když si vyslechl Ellertův příběh.

„Ani jsem to jinak nečekal," odpověděl a zamyšleně se zadíval na pyramidu, stejně jako Gucky a Atlan. „Ale můžete mi klidně věřit, že se Ellert brzy objeví. Možná už za několik dní."

Haggard pokrčil rameny. „Vy víte, že jsem vědec, Perry. Jsem od přírody nedůvěřivý. Nechce si mi prostě věřit, že by ožilo tělo, které leželo sedmdesát let pod zemí."

„Víte stejně dobře jako já, že Ellert nezemřel doopravdy. Tenkrát jste ho přece s Manolim prohlíželi. Nasel jste snad pro ten fenomén nějaké vysvětlení?" „Ne," přiznal váhavě lékař. „Přirozené že ne! Ale sedmdesát **let** je hodně dlouhá doba..."

„Nikoli pro někoho, kdo poznal, co je věčnost," uzavřel Rhodan neplodnou diskusi. Pořád se ještě díval na pyramidu, jejíž hrot byl pozlacen slunečními paprsky.

Věděl, jak proniknout dolů do hrobky, aniž by byla betonová ochrana poškozena. Così v něm se však bránilo tomu, aby to udělal. Ale potom zvítězil logický rozum.

„Vy všichni tady počkáte," řekl. „Doprovodí mě jenom Atlan." Chvilí se díval na Guckyho tázavou tvář a pak zavrtěl hlavou. Pravou rukou sevřel v kapse Hama. Měl vzít kulovitou bytost s sebou? Rozhodl se, že ano.

Přistoupil s Allanem až k pyramidě a zastavil se těsně u ní. Levou rukou ohmatával chladný kov. Několikrát přes něj přejel

dlaní. Pak se zarazil, jako by musel přemýšlet, a potom - poslední tlak dlaně. Pět metrů vedle základny pyramidy se poušť posunula stranou.

Mercant tiše zaklel, když to spatřil. Neměl ani tušení o Rho-daňově tajné chodbě a nikdy by ho ani nenapadlo, že nějaká taková chodba může existovat.

Rhodan na něj kývl, jako by jeho úvahy uhádl. Pak vzal Atlana za paži a spolu s ním vykročil k místu, kde se uvolnil otvor v zemi. Dolů do útrob země vedlo schodiště. Automaticky se v něm rozzářila světla.

Rhodan prozradil jedno ze svých tajemství. Věděl, že toho nikdo z přítomných nezneužije. Šel napřed a Atlan ho bez váhání následoval.

^ A ^

Když tenkrát před sedmdesáti lety Ernst Ellert sáhl na jednu z mnoha pák a jeho tělo bylo ohroženo výbojem několika tisíc voltů, ani na vteřinu neztratil vědomí. Tělo se sice zachvělo strašlivou bolestí, ale on sám ji cítil pouze zlomek vteřiny. Pak opustil tohle tělo, byl vymrštěn do nicoty bezčasovosti a nekonečného prostoru. Všechno kolem něj se ponořilo do nezměrné prázdnoty bez začátku a konce.

Zničehonic slyšel velice zvláštní hudbu, přestože už vlastně neměl uši. Všechny ty světelné i zvukové dojmy se objevovaly v rytmické následnosti. Jako by pronikl do útrob pulzujícího vesmíru.

Vznášel se v absolutní nicotě a měl pocit, jako by ve velké vzdálenosti plulo jakési slunce, obklopené planetami. Galaxie se pomalu točily kolem svých os a mizely v prostoru.

Věčnost se před ním smršťovala.

A potom propadl časovým proudem. Nabíral na rychlosti. Ztrácel jakoukoliv kontrolu nad médiem, které dosud ovládal a myslel si, že je ovládá. Padal a řítil se do nekonečna, které nemělo vů-

bec nic společného s hmotností. Přítomnost zůstala daleko za ním.

Nic nedokázalo zastavit jeho pád do budoucnosti.

A pak náhle došlo k prvnímu ztělesnění. Přišlo velice rychle a nečekaně, jako kdyby dopadl na zem a najednou pocítil svou vlastní váhu - nebo lépe řečeno váhu bytosti, do jejíhož těla pronikl.

Ellertova duše, vymršťená do velmi vzdálené budoucnosti, našla nový domov. Ale nebylo to tělo člověka, které ji přijalo. Tato bytost měla čtyři nohy a jen velmi slabou inteligenci.

Mohl se s tím tvorem dokonce domlouvat. Říkal si Gorx a prozradil mu, že se i planeta jmenuje Gorx, stejně jako slunce a všechno kolem. Všechno se tu jmenovalo Gorx, protože na tomto světě žil pouze jeden jediný Gorx.

Ellert se pokoušel soustředit a stalo se neuvěřitelné: Dokázal Gorxovo tělo znovu opustit. Pod sebou pak spatřil těžkopádné chlupaté tělo zvířete, plazícího se po zemi k blízkým jeskyním.

Ne, tady nenajde odpověď na své otázky.

Znovu se soustředil a vyřítil se zpátky do prostoru, který byl zároveň časem. Točil se v proudu nekonečna, tentokrát však zpátky, jak mu prozrazovaly galaxie. Když se zastavil, vznášel se v nicotě.

Jak se v tomhle měl vyznat? Nebylo čeho se chytit. Byl kapkou v oceánu času. A přesně v téhle chvíli tenkrát Ellert začínal chápat, že pro něj neexistuje návrat zpět. Stal se zajatcem věčnosti.

; :

Nebyla rozhodující otázka kde je, nýbrž spíše ta strašlivá otázka

kdy je...

i A na tu neměl odpověď. Tak začal zajatec

věčnosti **Ernst** Ellert

svou miliony let trávající cestu za přítomností..-^ A ^

Vstup se za nimi s hlasitým zaklapnutím uzavřel. Schodiště bylo poměrně úzké a vedlo do zdánlivě nekonečné hloubky. Rhodan

kráčel napřed, protože znal svůj cíl. **Zastavil** se před stěnou **beze** spár a čekal, až k němu dojde i Allan. „Za ní leží hrobka, admirále.“

„Je to tady zajištěno lépe než v nejbohatší bance světa,“ řekl Allan. Rhodan vážně přitakal.

„Ellertovo tělo je pokladem, i když také bez duše. Ovšem Jakmile se do něj duše vrátí...“

Tuhle větu nedokončil. Mlčky položil dlaň na zámek, který byl schovaný za vrstvou kovu. Jeho tělesná teplota a osobní frekvence jeho mozku aktivovaly kontakt. Dveře se otevřely. -Za nimi vedla úzká chodba. Končila před dalšími dveřmi, ale **ty** už se daly lehko otevřít. Kdo se dostal až sem, ten nemusel být nijak zastavován.

Rhodan vstoupil do hrobky před Allanem.

Ernst Ellert tam ležel jako před sedmdesáti lety. Jako by právě usnul.

Tvář vypadala jako živá. Byla trochu pobledlá, ale v žádném případě bezkrevná. Tmavé vlasy vypadaly jako čerstvě učesané. Oči byly zavřené a rty stisknuté. Ernst Ellert však nedýchal.

Rhodan stál před svým mutantem a nehýbal se. Atlan vedle něj se neodvažoval ani nadechnout, tak byl dojat touto událostí. Přivolał je mrtvý Člověk a oni následovali jeho volání - **ze** vzdálenosti více než šesti tisíc světelných let.

Pak přišly první myšlenkové impulzy a ozvaly se ve vědomí obou mužů. Zprvu byly slabé a nejisté, ale postupně **sílily** a byly zřetelnější.

Pěny Rhodane! Ty jsi přišel? Dlouho jsem na tebe čekal.

Pro Rhodana to bylo jako Šok, přestože věděl, kdo k němu mluví - nehlučně a telepaticky.

Hlas mu zněl chraplavé a drsně, když odpovídal: „To jsi ty, Ernste Ellerte! Věděl jsem, že se nám jednoho dne vrátíš, ale nevěřil jsem, že to bude trvat tak dlouho. Byl jsi v těle Onotá, Šéf-fyzika Druufů?“

Ještě stále jsem, Rhodane! Jenom polovina mé duše se dokázala osvobodit. Jednou se vysvobodím celý, do té doby však...

„Ano?“ zeptal se napjatě Rhodan.

„Nemohu nechat Druufa samotného, aspoň ne tak dlouho, dokud bude trvat průchod do našeho časoprostoru. Jakmile se oba vesmíry minou, můj úkol bude ukončen.“

Rhodan se vyděsil. Tato slova byla vyřčena nahlas.

Za ním.

Ohlédl se a spatřil Allana, jak stojí bledý a oťresený u stěny.

Přesto znovu otevřel ústa a řekl: „Ano, Rhodane, mluvím prostřednictvím Allana, tvého přítele. Jsem svobodný, to už jsem říkal, i když ne úplně. Ale Allanovo tělo jsem dokázal převzít, i on mě slyší.“

Rhodan chápal, i když však pouze částečně.

„Povídej, co se stalo,“ řekl.

A Ellert povídal a používal přitom Allanův hlas: „Když jsem plul v časovém proudu a ztrácel svůj cíl, neklidně jsem putoval od vesmíru k vesmíru, od jednoho času k druhému. Mohl jsem se svobodně pohybovat, ale nenašel jsem nic, co bych mohl nazvat přítomností. Zabloudil jsem - aspoň jsem si to myslel. Až jsem jednoho dne našel toho Druufa. Druufové pro mne tehdy byli jediným národem v celém vesmíru.“

Pak udělal krátkou pauzu a pokračoval: „Spletl jsem se. Nebyl jenom jeden čas, nýbrž více Časových rovin, které existují vedle sebe. Postupně jsem se opět vyznal v našem čase a tím jsem našel i cestu zpátky do přítomnosti. Ale tehdy mě šok vymrštil z existenční roviny relativní nicotou přímo do roviny Druufů. Odtud už nevedla cesta k vám. Byl jsem definitivně ztracen.“

Rhodan zvolna začínal chápat, co se stalo. „Ale vrátíš se k nám, až budeš moci?“

„Ano, Perry, teď už docela určitě! Ovšem i kdybych mohl už dnes, neudělal bych to. Druufové představují mnohem větší nebezpečí, než tušíš. Mám na ně jistý vliv, protože jako Onot patřím k jejich elitě. Kdybych tam nežil, před třemi měsíci by už dobyli Zemi a tím i naši Mléčnou dráhu.“

„Před třemi měsíci?“ pokusil se Rhodan vzpomenout. „Ano, prorazili do našeho časoprostoru a zaútočili na říši Arkonidanů. Tehdy zahynulo mnoho planet v ohni a plamenech, mnohé planety ztrácely své kontinenty...”

Atlanův hlas se najednou zarazil. Překvapeně se zadíval na Rhodana. Ellert potom mluvil dál, ale už zase telepaticky, přímo do mozku obou mužů:

Ted' už také vím, odkud znám Allana, jehož ústy jsem mluvil. Před třemi měsíci byl velitelem arkonidské bojové flotily, která kolonizovala jednu sluneční soustavu.

Rhodan se rychle podíval na Allana a pak odpověděl: „Ta sluneční soustava, Ellerte, byla naší mateřskou sluneční soustavou, a ty ses s Allanem nepotkal před třemi měsíci, nýbrž před deseti tisíci lety. Tak daleko ses propadl do minulosti, abys našel přítomnost?”

Moje vzpomínky nejsou přesné, můj pojem o Čase úplně zmizel. Nevěřím, že bych dokázal odlišit budoucnost od minulosti. Už proto se musím vrátit k vám, abych neztratil Zemi. Ale Druufové nesmějí být ponecháni sami. Teprve až se uzavřou praskliny v prostoru, pomine nebezpečí.

Rhodan si vzpomněl najedno důležitou skutečnost, na kterou málem zapomněl.

„Jako Onot pracuješ na zajímavém úkolu. Myslím, že jde o přístroj, který dokáže zastavit Čas. Je to tak?”

Jako Onot bych ti to mohl prozradit, ale jako' Ellert nemám potřebné podklady. Jakmile si je seženu, snad se mi podaří zkonstruovat stejný přístroj na Zemi.

„Ještě jedna otázka,” řekl Rhodan. „Druufové vyvinuli pro své lodě pohonné agregáty, které nevyužívají Šokové transice. Mohl bys nám o nich obstarat informace?”

Ellert znovu promluvil Allanovými ústy: „Udělám to, jakmile budu opět zcela svobodný. Jenom tolik -je to výborná věc. Letíte s lodí, netransituje te a všechno vidíte! Je to opravdu skutečný zážitek.”

Rhodan **zůstal** věčný a chladný, přestože v nitru byl maximál-

ně rozrušený. „Myslíš, že bys **nám opravdu** sehnal plány takového pohonu lodi?"

„Pokusím se o to, **Perry**. Nevrátím se **bez** nich. Mimochodem, mnohokrát děkuji za své tělo. Moc dobře jsi ho uchoval. Našel jsem ho bez potíží."

„Ještě mi pověz, jak je možné, že jsi svou duši vysvobodil jenom zčásti?"

„Ty to tušíš, vid'?" Stalo se to díky Guckyho zvědavému zásahu, když aktivoval spínač času. Zvláštní, ale od té chvíle si konečně dokážu vzpomenout na věci a jména, která bych vlastně ani neměl znát, protože tenkrát neexistovala."

Rhodan se zadíval do Ellertovy nehybné tváře. Byla mrtvá a strnulá jako před sedmdesáti lety. Ale brzy zase ožije...

„Co bys mi poradil?" zeptal se.

Ellert se opět vrátil k telepatii.

Bojuj dál proti Druufům a postarej se, aby byla zničena velká počítačová centrála pod hlavním městem Druufonu. V žádném případě však nesmíš upadnout v podezření. Spoj se s Arkonem a zaříd', aby tu práci provedli roboti. I kdyby přitom Onot zahynul, nehraje to žádnou roli. Pravděpodobně by stejně zemřel, až ho opustím.

„Ale co když Regent nebude chtít?"

Dělej, co jsem řekl! Už nemáme mnoho času. Na shledanou, Pěny, Allane! Musím do Druufonu. Onot ztrácí vědomí. Musím...

Impulzy náhle ztichly.

Ellert se vrátil zpět, nebo se musel vrátit.

Avšak jednoho dne...

„Pojďme. Teď víme, co jsme chtěli vědět."

^^^

Návrat na Myrthu 7 proběhl hned následujícího dne, protože Rhodana hnal vnitřní neklid, který si neuměl vysvětlit. Možná to bylo tím, že si teprve díky Ellertovým slovům plně uvědomil, jakou hrozbu Druufové ve skutečnosti představují. Byl nejvyšší

čas, aby bytosti z vedlejšího časoprostoru dostaly pořádně za vyučenou. . ,

Ještě než dospěli k patřičné rychlosti nutné pro transici, Harno jim zprostředkoval obrázek ze soustavy Siamed.

Zvětšil se do rozměrů fotbalového míče. Na jeho povrchu byly nejdříve vidět Regentovy lodě, které držely blokádu před prasklinou v prostoru, aby odrážely pronikající jednotky Druufů.

Rhodan se zhluboka nadechl. Podíval se na Allana: „Kolik jich asi je... Co myslíš?"

Nesmrtelný Arkonidan pokrčil rameny: „Nejméně třicet tisíc velkých i malých lodí. Jsou mezi nimi i lodě Skokanů. Je to obrovská moc."

„Druufové by si s nimi poradili," odpověděl Rhodan. „Myslím, že je načase, abychom odpověděli na nouzová volání Regenta." Zavrtěl hlavou. „Třicet tisíc lodí ~ s tím by se dal dobýt celý vesmír. Nevěřil jsem, že Arkon disponuje takovými rezervami."

Atlan pyšně odpověděl: „A to teprve uvidíš, jakým spojencem dokáže Arkon být, až mu bude vládnout Imperátor a ne počítač."

Harno změnil zprostředkovávaný obraz.

Ukazoval Druufon, kolem kterého kroužily křižníky. Jejich úkolem bylo bránit Druufy proti dalším útokům nepřítele- Bylo by velice těžké prolomit jejich prstenec. Možná Že to bylo dokonce zhola nemožné.

Rhodan zamyšleně sledoval nebezpečnou přesilu nepřítele a uvažoval přitom o obětech, které by takový útok stál.

Harno opět změnil obraz a ukazoval podzemní základnu na Hádese. Tam už mezitím čekalo dvanáct transiterových přijímacích stanic, které dosahovaly do vzdálenosti dvou světelných let. To znamenalo, že do vesmíru Druufů bylo možné propašovat lidi a stroje, aniž by bylo nutné vstupovat nebezpečným prostorem kolem praskliny.

Materiální transiter,..?

Rhodan začal v duchu vytvářet plán, který byl stejně odvážný jako fantastický.

Bylo zvláštní, že Atlan v té chvíli choval stejnou myšlenku. 26

Když ale člověk pomyslel, jak podobné měli tito dva **muži** charaktery, nebyl to zase tak velký div. „Druufové přece znají materiální transimtery také, ne? " zeptal se Atlan.

Rhodan rychle zvedl hlavu. Zadíval se do Allanových tázavých očí. Myšob si na své pohovce odkašlal. Harno pochopil, že jeho úkol skončil, znovu se zmenšil a vznesl se ke stropu.

„Mají nejméně jeden," přikývl Rhodan. „Proč?"

Atlan se usmál. „Vsaďím se, že víš, proč se ptám, barbare. Stejně jako já jsi viděl obranný prstenec Druufů a uvažoval jsi, jak se dostat do jejich počítačového centra, abychom přitom neztratili půlku flotily. Existují jenom dvě cesty. Buď se pokusíme o nové spojení, abychom směli přistát, nebo otevřeně zaútočíme, Pak je tu ještě třetí možnost!"

„Přesně na tu jsem myslel i já," přiznal Rhodan a usmál se. „Spojení s Druufy je vyloučeno, protože se chceme dorozumět s Arkonem. Zůstává tedy otevřený útok. Ale z pochopitelných důvodů se mu hodlám vyhnout. Takže zbývá třetí možnost. Transimter. Na to jsi myslel, že ano?"

„Přesně tak, Rhodane! Ale jak?"

Rhodan řekl jen: „Ellert-Onot!"

Atlan beze slov přikývl. Pak oba muži zmlkli a přihlíželi, jak plukovník Sikermann zahajuje transici, která je měla dostat do soustavy Myrtha na planetu Gray **Beast**.

^ ^ ^

Ještě večer téhož dne DRUSUS znovu odstartoval a během krátké doby překonal vzdálenost dvaadvaceti světelných let, která dělila Gray Beast od praskliny v prostoru. Jakmile DRUSUS materializoval, objevil se uprostřed formace lehkých křižníků arkonidského Impéria. Podle jejich relativně váhavé reakce Rhodan poznal, že má co dělat s organickými jednotkami a nikoli s roboty.

Ještě než Skokani - bezesporu se jednalo o tyto Regentovy spo-

jence - dospěli k: nějakému **rozhodnutí**, Rhodan s nimi navázal spojení.

Pro Skokany bylo překvapením, že se znovu setkávají s tím d'ábelským Pozemšťanem, a ještě překvapenější museli být, když Rhodan vyjádřil přání promluvit si s Regentem.

Okamžitě byl ujištěn, že mu to jejich bojová flotila umožní. Rhodan, Atlan, Reginald Bull a Gucky se odebrali do spojové centrály DRUSUSU, kde byla umístěna hypervysílačka. Pak zapnuli patřičné přístroje. Oválná obrazovka ukázala známý symbol počítačového mozku Arkonu. Pak se objevila jeho podoba kovové polokoule uprostřed obrovského sálu a mechanický hlas okamžitě hlásil totéž co už dlouhé týdny: „Regent Arkonu volá Perryho Rhodana, Pozemšťana! Náš společný nepřítel utočí! Pokud neudržíme spojenectví, jsme ztraceni! Prosím Perryho Rhodana o podporu! Hlas se, Rhodane!"

Mechanický a neosobní hlas bez ustání opakoval stejné volání. Rhodan zatím neodpovídal.

„Už je mi ho dávno líto," zavrčel Bully a zkoumavě sledová] polokouli.

„Však taky nemáš charakter počítačového mozku, " upozorňoval ho Gucky a sklouzl do kouta, odkud mohl lépe sledovat události. „Zaplatřpámbu!"

Rhodan' si toho nevšímal. Jedním pohybem zapnul vysílačku a řekl do mikrofону: „Tady Rhodan! Co mi chceš navrhnout, Regente?" Potom čekali.

Nebylo to snad proto, že by spojové vlny potřebovaly Čas. Prošly hyperpros torem a ve stejné vteřině dorazily na Arkon, kde byly přijaty a odečteny. Počítačový Regent byl dostatečně všestranný, aby si uvědomil příjem takové zprávy. Teprve za několik vteřin se však ozval jeho kovový hlas: „To jsi ty, Rhodane? Mé výpočty tvrdí, že ještě žiješ. Znáš Druufy?"

„Ano, znám. Co navrhuješ?"

„Moje flotila je připravena. Posil ji všemi svými loděmi a pak společně zaútočíme na Druufy. Vyhubíme je."

„Tím si nejsem tak jist," odmítl Rhodan, protože začínal **tušit**, že se Regent zase jednou pokouší zabít dvě mouchy jednou ranou. Kdyby byli Druufové vyraženi z boje, dostal by do rukou i Zemi. „Mám lepší plán."

„Pokud je lepší než můj, pak je přijat."

To byla chladná logika. Rhodan spokojeně přikývl a řekl: „Pošleš bojový křižník typu TITAN do praskliny a tím i do vedlejšího Časoprostoru. Na palubě zůstanou pouze bojovní roboti. Postarej se, aby nejméně jeden nebo dva tucty těchto robotů přistály na Druufonu a aby tam rozpoutaly pravé peklo,"

Pár vteřin mlčení a pak: „Nevidím žádný smysl této akce..."

„Však ho hned uvidíš, jen co budeš poslouchat dál."

„Dobrá, tak mluv!"

A Rhodan promluvil. Vysvětloval Regentovi plán, který vypracoval společně s Atlanem. Několika větami bylo řečeno vše. Myšlenka byla tak prostá a logická, že netrvalo ani vteřinu, než Regent odpověděl: „Tvůj plán je dobrý. Souhlasím s ním. Dostaneš, co jsi požadoval."

„Čekám. Vydej rozkazy."

Kolem stály lodě Skokanů. Jejich počet byl tak velký, že zakrývaly hvězdy. Rhodan, Allan a Bully se vrátili do velínu. Gucky zůstal ve spojové centrále.

„Jsem zvědav, co se stane," řekl Atlan a vzdychl. Posadil se do nejbližšího křesla.

„Proč by to nemělo vyjít?"

Rhodan neodpovídal. Pozorně sledoval obrazovky s loděmi Skokanů. Byly mezi nimi i nějaké křižníky, obsazené roboty. Jejich nebezpečnost spočívala v tom, že mohly útočit bez ohledu na vlastní ztráty. Roboti neznali strach, bolest ani pochybnosti.

Na palubě DRUSUSU se mezitím organizovaly změny. Jeden z obrovských nákladních hangárů byl vyprázdněn. Byl dostatečně velký, aby se do něj vešlo několik křižníků - nebo dalšího materiálu.

Uplynulo několik hodin. Pak ani ne jednu světelnou vteřinu od nich materializovala nákladní loď. Přišla z hyperprostoru a zbrz-

díla let tak ostře, **že málem došlo** ke katastrofě. Těsně u **DRU-SUSU** se zastavila.

Z velínu se s jejím Kapitánem spojil Rhodan.

„Přivážím požadované bojové roboty.“ „Díky. Přímo z Arkonu?“ „Ano. Regent to rozkázal.“

„Dobrá. Otevřeme jeden nákladní vstup. Roboti mohou nastoupit. A co ostatní podmínky?“

„Jeden bojový křižník Arkonu je **ti** k dispozici.“ Rhodan přikývl a zrušil spojení. Vše ostatní už bylo jenom rutinou.

Po necelé hodině se vstupy obou lodí opět zavřely. Křižníky se , oddělily a směřovaly každý jiným směrem. Jen s tím rozdílem, Že se na palubě arkonidské lodi nacházelo pět set těžkých bojových robotů nejnovějšího typu.

Rhodan se znovu spojil s Arkonem. „Jsme připraveni, Regente. Útok proběhne zítra. Čas - dvanáct hodin pozemského času. VÍŠ, kdy to je?“

„Už jsem to přepočítal! Žádný problém.“ Nastala krátká pauza. Pak Regent dodal: „Hodně štěstí, Rhodane ze Země!“

„Díky,“ chladně se usmál Rhodan, Nebylo důvodu se domnívat, Že by Regent lhal.

DRUSUS zvýšil rychlost a vzdaloval se od čekající flotily Skokanů. Pak se Rhodan spojil s Hádésem.

Poručík Stepán Potkin, zástupce velitele tajné základny v srdci říše Druufů, byl mezitím informován. Hlásil, že transmitter 3 podzemní stanice je připraven.

Rhodan s Allanem se odebrali do skladových prostor DRUSU-SU.

„Tak se vydáme na cestu,“ řekl Allan a otevřel dveře do transmitterového sálu. Zároveň se obrátil k robotům: „Prvních dvacet mě bude následovat do transmitteru. Přesně po deseti vteřinách nastoupí další skupina. Za dvě stě Čtyřicet vteřin bude akce ukončena. Pak dostanete nové programy.“

Rhodan zůstal stát vedle dveří a sledoval Atlana, jak společně 30

s prvními dvaceti roboty vstupuje do energetické klece transmiteru.

^ ^ ^

Na Háděsu probíhalo vše podle plánu. Zatímco technici a programátoři připravovali bojové roboty na nový úkol, Rhodan s Atlanem se odebrali ke kapitánu Rousovi, který společně s Potkinem řídil základnu. V hangáru na Háděsu stál lehký křižník ČAU-FORNIA.

Marcel Rous patřil k mužům, kterým se jako prvním podařil průnik do časoprostoru Druufů. Stalo se to tenkrát, když ještě nebyly k dispozici žádné praskliny mezi prostory. Za pomoci čočkového generátoru proplul stěnou mezi oběma Časoprostory a málem nakonec zůstal v časovém vězení.

S úlevou se usmál, když spatřil Rhodana s Allanem, a, hned jim vyběhl vstříc. „Mám radost, pane...”

„Všechno je v pořádku,” uklidňoval ho Rhodan a stiskl mu dlaň. Potom v krátkosti vysvětlil, co se stalo na Zemi a ještě dodal: „Nyní budeme potřebovat telepatické spojení s Ellertem. Nevím, jak to máme udělat, ale snad nám přitom Harno pomůže.”

Sáhl do kapsy a vytáhl malou kuličku. Atlan si ani nevšiml, že ho Rhodan vzal s sebou do transmiteru. „Umíš najít Onota?”

Harno se zvětšil a proměnil se v obrazovku.

Pokusím se, zněla odpověď do mozku tří přítomných mužů.

Za okamžik se ukázala planeta Druufon, ale Harno pronikal stále dál, stále více do hloubky planety, a zanedlouho Onota přece jen našel. Šéffyzik Druufů právě odpočíval. Ležel na široké posteli a měl zavřené oči. Vlastně by teď mělo být lehké se s Ellertem spojit, pomyslel si Rhodan. Pokud Ellertův duch také zrovna nespí. Mohl vůbec spát?

Rhodan neměl čas, aby si na tuhle otázku odpověděl, protože ve stejné vteřině pocítil mírnou bolest ve svém mozku. **To** se hlásil Ellern.

Rhodane, tvůj plán je velmi chytrý! Vidíš mě?

„Vidíme Onota, toho vědce. Harno ho nasel.“

Tvé myšlenky nejsou úplné. Řekni mi, co mám udělat, aby se tvůj plán mohl uskutečnit. Poslouchám.

Rhodan řekl: „Regentova flotila opět zaútočí na Druufon a přitom se pokusí vysadit jeden křižník s bojovými roboty. Celý útok bude ve skutečnosti jenom záminka, protože se nedá počítat, že by se robotům podařilo proniknout až do počítačové centrály. To obstarají roboti, které rozdělíme do našich dvanácti transmitterů. Krátce po útoku na Druufon budou tyto transmiery aktivovány. Ty by ses měl postarat pouze o to, aby přijímací stanice v počítačovém centru Druufonu byla také zapnuta a aby byla nastavena na naše frekvence. Dokážeš to?“

Půjde to, koneckonců jsem přece Onot, přišla velice jistá a sebevědomá odpověď. Včas se s tebou spojím, Rhodane. Musí to vyjít. Jinak je všechno jasné?

Rhodan si oddechl. „Všechno v pořádku, Ellerte; Takže zatím...“

Atlan si odkašlal. „A jakou roli v této akci sehrajeme my? Zatím jsem to nějak nepochopil.“

„Kapitán Rous nás bude doprovázet, Atlane. V pravý okamžik Druufy navštívíme. Chci, aby nás nadále považovali za přátele - alespoň do té doby, než poznáme tajemství nadsvětelného vesmírného pohonu.“ Rhodan se usmál. „Budeme mu říkat hvězdný pohon.“

„A co ovladač času?“

„To bude dárek, který neodmítneme, pokud .ho dostaneme,“ odpověděl Rhodan a mávl přitom rukou. „Ale není tak důležitý jako hvězdný pohon, kterým bych chtěl vybavit naše lodě. Má proti transicím mnoho předností.“ :

„Kdy odstartujeme?“ zeptal se Rous.

„Zítřa,“ odpověděl mu Rhodan. Pak však zavrtěl hlavou. „Obávám se, že vás budu muset zklamat. Přece jenom na Druufon raději poletím na palubě DRUSUSU. Druufové tuhle loď znají a mají z ní větší respekt než z CALIFORNIE. Nezlobte se na mě...“

„Taktické důvody jsou důležité," usmál se Rous,

Rhodan vydal poslední upřesňující instrukce a pak se s Atlanem a Harnem vrátil k poručíku Potkinovi, který řídil programování robotů. „Jakmile se dostanou do podzemního počítačového centra Druufů, zahájí svou zničující akci. Každý z těchto bojových robotů disponuje nukleární silou lehkého křížníku. Když si představím, že jich ve stejnou vteřinu vypustíme pět set..."

„Raději si nic nepředstavujte," radil Rhodan a zadíval se na seřazené stroje. Vypadaly jako ocelové obří pravěku, a přece patřily budoucnosti, která pro Zemi teprve začínala.

Harno se snesl dolů a schoval se Rhodanovi do kapsy. Vypadalo to tak, jako by se v ní cítil dobře. Rhodan přitom necítil vůbec žádnou zátěž.

„Ještě dnes se vrátíme na DRUSUS, ale zůstaneme s vámi ve spojení. Jakmile zítra dorazí arkonidská flotila, začne naše velká hra s Druufy. Doufejme, že ji budou hrát s námi!"

„Na jejím výsledku závisí vše," poznamenal Atlan.

Ale Rhodan zavrtěl hlavou. „To nebude žádný rozdíl. Tak nebo tak se našich pět set kovových přátel dostane do počítačové centrály a zničí vše, co jim přijde do cesty. Na tom se nic nezmění. Potom už však nebudu platit za přítele Druufů - a to mi bude velmi líto."

Atlan neodpovídal. Mlčky kráčel vedle Rhodana k transmitterů, který je měl dostat zpátky na DRUSUS.

^ A ^

Do začátku útoku zbývaly ještě čtyři hodiny. Po osvěžujícím spánku se Atlan a Gucky téměř současně dostavili do Rhodanovy kajuty. Bully tam už zasněně seděl a čekal. Rhodan právě snídal a vypadal dobře naladěný. Plán byl stanoven, už se na něm nedalo nic měnit -- a zbývaly jim celé čtyři hodiny času. Nebylo nic na práci, l **Pod** stropem se vznášel Harno, tajuplná **bytosť z energie a** času.

Atlan se posadil proti Rhodanovi. „Už to nebude trvat dlouho, barbare."

„Za jistých okolností mohou být čtyři hodiny velice dlouhé..."

Rhodan mlčel a podíval se ke stropu, jako by se chtěl Hama na něco zeptat. Ale pak se nezeptal. Tím Hama podcenil.

Proč se nezeptáš, Rhodane?

Tento myšlenkový impuls bylo slyšet ve všech přítomných mozcích a všichni mu porozuměli. Rhodan vypadal na okamžik rozpačitě. Pak se zvesela usmál a zavrtěl hlavou. „Jsi jako špion, Harno! Víš dobře, na co jsem se tě chtěl zeptat - a nejenom dnes. Tak odpověz, pokud chceš!"

Rád bys věděl, jestli toho umím víc než jenom ukazovat obrázky. Pochopitelně že toho umím víc, Rhodane, ale někdy to nesmím dělat! Jsou věci, které mi jsou zakázány.

„Zakázány? Kým?"

Byla to stejná otázka, na kterou Harno už jednou neodpověděl. Bude ji vůbec smět zodpovědět?

Zakázal mí to ten, se kterým jste se už setkali.

Rhodan zíral ke stropu. Další otázku už nepoložil, protože pochopil, že mu na ni Harno neodpoví.

Zato Bully byl jiného názoru. Ten neměl zábrany. „Koho myslíš? My už jsme potkali takovejch lidí..."

Nemůžeš ho počítat k lidem, tiše ho poučoval Harno. Je to bytost nepředstavitelné inteligence, nesmrtelná jako já, ale nekonečně moudřejší a mocnější. Jejím domovem je celý **vesmír** a její potravou je světlo hvězd.

„Vypadá to, že máte hodně společného," poznamenal Bully. „I ty se živíš světlem hvězd. Dávají ti energii a schopnost být tím, čím jsi. Co vlastně jsi?"

„Jestli se nepletu," zavrčel Cucky, „jsi strašně zvědavěj, tlouštíku."

Než se Bully mohl ohradit, Harno sděloval: Už jednou jsem řekl, že zvědavost je příčinou všeho vědomí. Proto se na Bully-ho zvědavost nezlobte. Nezáleží přece na něm, jestli odpovím nebo ne, důležité je, co smím a co nesmím říct. Ano, jsem s ním

spřízněn - s nejmocnější bytostí vesmíru, která stejně ještě zná své hranice. Nepotkal jsem nikdy nikoho, kdo by nebyl něčím omezen. A nikdo ho nikdy nepotká.

Rhodan cítil, že jejich rozhovor začíná být nebezpečný. „Nech-me toho," řekl. „Až bude Harno chtít, sám promluví. Nicméně o svých schopnostech bys snad mluvit mohl, Harno. Co umíš ještě?"

Co bys chtěl, abych uměl?

Rhodana tato otázka skutečně zaskočila. Nicméně se rychle vzpamatoval a zformuloval své přání. „Dokázal bys měnit tvar svého tělesa a něco si s ním počít? Myslím to takhle: Mohl bys být místo koule kostkou?"

V jejich vědomí se ozval smích. Harno se skutečně smál!

I Hamahan chtěl vědět, proč jsem koulí. Řekl jsem mu, že koule je nejideálnější ze všech tvarů, a to je pravda. Přirozeně že dokážu nabrat podobu kostky, když to musí být.

„Díky, Harno! Připomenu ti to, až to bude nutné. A možná, že to jednou nutné bude. Ještě jednu dodatečnou otázku: Dokážeš v každé své podobě letět nadsvětelnou rychlostí?"

Ano.

„To je všechno, co jsem chtěl vědět, Harno."

Všichni se zamyšleně zahleděli nahoru ke stropu. Jenom Gucky si odkašlal a dodal: „Tak vidíte, nikdy nezáleží na tom, jak něco vypadá, nýbrž na tom, co v kom je. Bull je obr a já jsem maličký. Logicky by to tedy mělo znamenat..."

A Harno se v té chvíli v jejich hlavách tise zasmál.

^ _.- ^

Šéffyzik Onot se jistou dobu necítil dvakrát dobře.

Začalo to před třemi nebo čtyřmi měsíci. Nejdříve se to projevovalo pouze bolestmi hlavy, kterých si ani nevšímal, ale pak ztrácel na několik vteřin vědomí, jak se mu zdálo. Když se pak podíval na chronometr, byly to vždycky hodiny.

Onot tuhle věc před hodnostáři Rady Šestašedesáti skrýval.

Kromě toho se takovému sebeudávání bránilo něco v **Jeho nitru**. Něco, co nechťelo, aby další osoby věděly o jeho nemoci.

Byla to vůbec nemoc?

Nicméně jeho stavy byly provázeny symptomy, ze kterých Onota bolela hlava.

Často když setrval sám ve své laboratoři a zabýval se experimenty v čase, se nedokázal zbavit pocitu, že není sám. Zdálo se mu, že ho někdo odposlouchává. Někdo, kdo jako neviditelný setravá v jeho blízkosti a velmi silně působí na jeho myšlení.

Věřil, že to má něco společného s experimenty. Koneckonců se zabýval problémem času a nedivil by se, kdyby se jednoho dne potkal s bytostmi či předměty z minulosti nebo budoucnosti.

Onot byl střízlivým vědcem, tím nejlepším ze všech. Nesměl si dovolit uvěřit strašidlům a duchům. Nebyl nemocný? Nesměl být nemocný!

Onot stál ve své laboratoři. Jak věděl, situace kolem planety se zostřovala. Onotem dávno předpovězená prasklina ve vesmíru se stala skutečností a umožnila přístup do vedlejšího časoprostoru na delší dobu. Přizpůsobování obou prostorů pokračovalo, ale nikdo nemohl tušit, jak dlouho to potrvá.

Zároveň se objevilo další nebezpečí. Stejně dobře jako se Druufové dostávali ven, mohli i obyvatelé vedlejšího časoprostoru pronikat do říše Druufů. A přesně to se také stalo.

Onot se zasmál. Nemohl si najít lepší okamžik. Jeho vynález byl hotový a vyzkoušený. Za určitých okolností jej mohl proměnit ve zbraň, pomocí níž by si zotročili celé galaxie. Kromě toho byla konvenční flotila Druufů dostatečně silná, aby odrazila jakéhokoli nepřítele.

Právě v této chvíli, jak věděl, se shromažďovaly těžké bojové křižníky, aby zaútočily na flotilu robotů před trhlinou.

Usmíval se ještě i ve chvíli, když naposledy zapnul generátor, aby aktivoval spínač Času. Navenek se vůbec nic nestalo, když energie oživila komplikovanou aparaturu. Jenom jedna malá část sálu se potom dostala pod vliv spínače.

Zasažený prostor byl kruhovitý a měl v průměru asi deset metrů.

Onot udělal dva kroky kupředu a sáhl si do kapsy Širokého pláště. Když vyndal ruku ven, byla zavřená. Opatrně ji pootevřel a přesvědčil se, že malá mikarka ještě žije. Bylo to zvířátko podobné myši. Mikarové všeobecně sloužili k pokusným účelům.

„Nic se ti nestane,“ uklidňoval třesoucí se bytost. „V jistém slova smyslu se staneš dokonce nesmrtelnou, protože Čas ti bude ubíhat miliónkrát pomaleji. Přirozeně jenom tehdy, když nechám zapnuté časové pole.“ Dunivě se zasmál. „A teď - příjemnou zábavu...“

Napřáhl se a hodil vyděšené zvířátko doprostřed sálu, proti neviditelnému časovému poli.

Mikarka letěla ještě pár metrů a pak zůstala viset ve vzduchu jako přibitá. Jako by ji tam někdo začaroval. Nehnula se z místa. Vypadala jako mrtvá, protože nehnula ani nožkou. Jako zamrzlá se vznášela bez hnutí ani ne pět metrů od Onota v prostoru.

Šéffyzik ji sledoval s potěšením, avšak nikoli bez podivu.

Mikarka nyní žila v jiné, umele vytvořené časové rovině. Než by se zvířátko jednou nadechlo, nebo než by kleslo k zemi, uplynula by tisíciletí. Bylo zcela bezmocné a pro ni neviditelnému Druufovi vydáno napospas. Stejně tak by se vedlo kterékoliv živé bytosti, která by se propadla do Onotova časového pole.

Onot neměl odpověď ještě na jednu jedinou otázku: Jak se dostat k bezbrannému protivníkovi, aniž by byl sám útočník zasazen časovým polem? Tohle byl problém, který chtěl ještě vyřešit.

Proto přistoupil k ovládacímu panelu a namířil na mikarku paralyzátor. Nevěděl, zda paprsek paralyzátoru nějak zapůsobí. Namířil a zmáčkl tlačítko. Energie paralyzátoru působila téměř deset vteřin. Pak ji vypnul. Potom se vrátil na staré místo a vypnul časové pole.

Mikarka spadla na podlahu. Onot vyskočil a vzal ji do ruky, aby si ji prohlédl zblízka. Viděl, jak srdce malého zvířátka pod chlupatou kůží tlouče. Žilo, ale bylo v bezvědomí.

Oddechl si. Podařilo se to-

Mimořádně neutralizované paprsky paralyzátoru tedy nebyly Sašovým polem zasaženy, nýbrž jím prolétly normální rychlostí. To znamenalo, že mohl paralyzovat jakoukoliv bytost, která se dostala do časového pole, aniž by do něj musel vstoupit sám!

Problém byl vyřešen.

Onot triumfoval.

Ted' už ho čekal jenom úkol přesvědčit Radu Šestašedesáti, aby mu dala k dispozici všechny prostředky k postavení velkého generátoru časového pole a takového jeho zvětšení, aby se dal prakticky používat.

To by nemělo být těžké.

Během této úvahy opět pocítil bolesti hlavy. Snad únavou. Nijak se tím nezatežoval. Rychle se obrátil a odešel do svých soukromých komnat přímo vedle laboratoře. Cítil se velice slabý a vyčerpaný.

Možná že to s tou prací přehnal. Když uviděl Širokou postel, oddechl si. Aniž by zamkl dveře, klesl na lůžko a zavřel všechny Čtyři oči.

Okamžitě **usnul**.

-^ A ^

To všechno se stalo ve stejné době.

Rada Šestašedesáti zasedala v aréně. Tentokrát byli vpuštěni i zástupci lidu. Jednalo se totiž o obraně před očekávaným útokem. Protivník z vedlejšího časoprostoru neměl být pouze vyhnán, nýbrž definitivně zničen. Vstup do vedlejšího prostoru už nesměl být déle zablokován.

Jednalo se rychle a bez zbytečných průtahů.

Návrhy moudrých byly jednohlasně schváleny. Přítomní velitelé flotil dostali rozkaz připravit své lodě k opuštění podzemních hangárů, jakmile k tomu dostanou povel. ' Druufon se proměnil v pevnost. Ani ne o půl hodiny později **se** všude po celé planetě začaly z pod povrchu vysouvat hlavně

paprskových děl a mířily proti modrému nebi. Všude byly zapínány obrovité agregáty, které do zásobáren vysílaly nepředstavitelná množství energie, jež mohla být každým okamžikem uvolněna.

Druufon se připravoval na úder proti Arkonu.

Ve stejné **chvíli** dostala čisté náhodou rozkaz k útoku i Regentova flotila.^

Mohlo jít o Rhodanovu osudnou chybu, stejně tak jako o jisté vítězství.

To nikdo nevěděl.

Ani Ellert ne.

. ^ ^ ^

Rhodan čekal s křižníkem DRUSUS trochu stranou od fronty, aby zasáhl v pravý okamžik. Vysílačky byly zapnuty a pracovaly na frekvencích Druufů.

Celou dobu se Rhodan marně pokoušel navázat telepatický kontakt s Ellertem. I Gucky se snažil zcela marně. Hamovi se sice podařilo zachytit Onotu opticky, ale fyzik Druufů se zabýval experimentem a přitom tak intenzivně přemýšlel, že Ellert patrně vůbec nedostal příležitost se vysvobodit.

Vypadalo to na osudovou chvíli, protože Ellert měl během této hodiny - nebo snad i o chvíli dříve - zapnout transponderovou přijímací stanici v počítačovém centru Druufů a pak se sám uklidit do bezpečí.

Rhodan napjatě pozoroval Hama. Zřetelně viděli Onotu, jak si pohrává s malou bytostí, která se podobala myšce.

Flotila Arkonu se řítla Škvírou do prostoru Druufů.

Obě obří flotily na sebe narazily a propukla vesmírná bitva nevídaných rozměrů.

Tisíce lodí bojovaly. Tisíce energetických děl chrlily oheň a zkázu, paprsky prolamovaly ochranné štíty a trhaly decimetry Široké kovové stěny lodí. Velké i malé lodě praskaly, rozlamovaly se, roztékaly se nebo se měnily v radioaktivní mračna.

Rhodan se o bitvu nestaral. Věděl, že prohraje, pokud se Ellert nepřebere k aktivitě.

Jak viděl na Hamovi, Onot svůj experiment ukončil. Nedalo se poznat, zda s úspěchem nebo bezúspěšně, protože myšlenkové impulzy vědce Onota nebyly zřetelné.

• Pak se ale Onot odebral do svého soukromí a usnul.

Konečně, pomyslel si Rhodan. Konečně bude Ellert svobodný.

A jeho domněnka se okamžitě potvrdila.

Perry Rhodane? Slyšíš mě?

„Zaplaťbůh!“ nahlas a s úlevou poznamenal Rhodan. „Už jsi měl opravdu nejvyšší čas, Ellerte. Co se stalo?“

Onot byl silnější než já. Ted' už není. Ted' jsem přemohl jeho duši a zvládl jeho tělo. Harno mě vidí? *

„Ano.“

Dobrá, takže mohu jednat. Půjdu na transmitterovou stanici a zapnu ji na příjem. Kolik času mi zbývá? Onotovo tělo nesmí být zničeno, aby nezahynula jeho duše. Jenom on je schopen prozradit tajemství nadsvětelného pohonu.

„Proč si nesebereš potřebné informace z jeho mozku?“ zeptal se Rhodan.

To by pro mě bylo příliš namáhavé. Kolik času tedy mám?

„Jakmile to zařízení zapneš, zůstane ti přesně pět minut. Pak poručík Potkin aktivuje vysílací transmiery na Hádésu. Zapnuty už byly. Takže pět minut, Ellerte!“

To stačí! Počkám, než roboti vstoupí na povrch Druufonu, a pak zapnu transmitter. Sám potom půjdu rovnou nahoru na povrch planety, kde snad budu víc v bezpečí.

„Dobrá! Nebojíš se, že by tě Onot mohl přemoci?“

Ne, ted' už ne! Znovu se ozvu.

Potom se Ellert odmlčel.

Bully na to zabručel: „To telepatický obrazový spojení je bezvadná věc. Takovej televizor se ti nikdy nerozbije.“

Zadívali se na monitory DRUSUSU, které zprostředkovávaly **bitvu** tisíců lodí.

Téměř všechny lodě sice opustily Druufon a útočily proti nalétávajícímu nepříteli, ale lodě nepředstavovaly jedinou rezervu Druufů. Když se nad planetou objevil kulovitý obr a chystal se přistát, zahájila palbu i mocná pozemní stanoviště.

Zprvu se zdálo, jako by se jednalo o Rhodanovu loď. Proto s ostřelováním chvíli váhali, ale potom byla Rada velení z průzkumné lodi Druufů informována, že se Rhodan objevil za flotilou Arkonu a že jí bez obtíží prolétl.

Rada okamžitě přikázala palbu proti cizímu křižníku, který se Očividně snažil přistát na Druufonu. Co tím sledoval, zůstávalo nejasné.

První salvy energetických děl se odrážely od ochranných štítů koule a rozprskávaly se na všechny strany. Ale pak se palba soustředila proti jedinému místu a Druufům se podařilo prolomit ochranný štít útočící lodi. Energetické paprsky spěchaly dál k cíli a nacházely jej v podobě odhaleného kovového pláště lodi.

Z lodi začali pršet roboti.

Všechny výstupy se otevřely a vypouštěly naprogramované bojové stroje, vybavené antigravovými agregáty a individuálními ochrannými energetickými štíty. Štíty sice nebyly moc platné, ale slabším útokům odolávaly.

Obranné soukolí zbraní Druufonu fungovalo bezvadně. Jen málokterý z robotů stačil přistát. Jeden po druhém byli sestřelováni a nekoordinovaně se řítili k povrchu planety, kde pak shořeli v atomové explozi nebo se propadli na dno moře.

Pouze kulovitá loď nepřítele kroužila dál kolem Druufonu, avšak očividně už nebyla schopna manévrování. Rychle startující bojové stíhačky ji pronásledovaly a systematicky ničily.

Mezitím se několika robotům přece jen podařilo přistát na Druufonu. Sotva měli pevnou půdu pod nohama, automaticky začali pálit na všechny strany, avšak jeden po druhém byli ničení z těžkých palebných stanovišť Druufů.

Rada Šestašedesáti **si oddechla**. Zdálo se, **že** přímý útok nepřítele byl odražen. Dokud nedorazila **ta špatná zpráva**.

^ A ^

Deset vteřin předtím se stalo ještě něco jiného.

Všechny vysílačky Druufonu zachytily mimořádně silný signál, přicházející od Rhodana: Všem Druufům! Roboti plánují útok proti vaší mateřské planetě! Pozor! Lod' s pěti tisíci bojovými roboty na cestě! Chtějí zničit počítačovou centrálu! Přiletím vám na pomoc! Dovolte mi přistát! Rhodan, Země.

Rada Šestašedesáti se na chvíli proměnila v Radu bezradných, ale mnoho Času na úvahy nezbývalo.

Sotva Rhodanovo varování spolkli a přemýšleli, proč přišlo tak pozdě, vybuchla uvnitř planety sopka.

Země pod hlavním městem se zachvěla.

^ ^ ^

Onot se probudil. Promnul si všechny čtyři oči a napřímil se. Proč vlastně usnul? Správně, provedl ten experiment a zjistil, že bylo docela dobře možné...

A zase ty bolesti hlavy! Možná že je způsobovala jeho únava. Přitom měl na práci tolik důležitého. Naproti, u transmitterské stanice...

Ztěžka vstal, zapotácel se a vykročil na chodbu. Přímo uprostřed vědeckého střediska byl umístěn transmitter, skvělý pokusný model... Znovu ho rozbolela hlava. Věděl, že musí pokračovat až k transmitteru, ale nedokázal si vysvětlit, co a proč ho tam tak žene.

Potkal jiného Druufa a ten tiše řekl: „Slyšels, Onote? **Cizinci** znovu zaútočili. Je načase, aby pocítili sílu nové zbraně!"

„Nové zbraně..., aha, spínač času! Jistě, máš pravdu! Ale já musím pokračovat... Ted' nemám čas..."

Druuf zamyšleně hleděl na Onota. „Nemáš čas? Co vlastně hledáš v mém oddělení?"

„Já musím..."

Onot se zarazil. Ano, co že to vlastně musel? Aspoň kdyby si vzpomněl!

„Co musíš?"

„Transmíter... Je připraven na příjem?"

„To je pořád, jen se musí nastavit. **Co u** něj chceš? **Ted'** není pravý čas na experimenty. Ani nevím, jestli je vysílací stanice v provozu. Útok robotů..."

„Roboti zaútočili? To už přistáli?"

Druuf se na Onota zadíval ještě překvapeněji. „Jak tě to napadlo? Nepřistál ani jeden robot! Útočí na nás loď, to je vše. Ale jsou řízeny roboty."

Onot pocítil úlevu, ale zase netušil, proč.

„Fajn," řekl jen a pokračoval v cestě k transmíteru. Jeho druh jen pokrčil rameny. Do Onotových záměrů mu vlastně nic nebylo. Onot byl šéffyzik...

Ale Onot se po několika krocích musel zastavit, protože měl zase bolesti hlavy. Tentokrát však byly provázeny něčím neobvyklým. Slyšel totiž hlas. Cizí hlas ve své hlavě, který mu nehlučně oznamoval: „Jinak to nejde, Onote! Ty se teď musíš dozvědět, kdo jsem a že v tobě už několik měsíců žiju a sdílím místo vedle tvé duše. Jsem silnější než ty a ty mě od této chvíle musíš poslouchat, pokud nechceš, abych tě opustil - a nevzal s sebou tvůj život."

Onot se vyděsil k smrti. Nevěřil na nadpřirozené věci, ale neslyšný hlas nebyl žádným akustickým klamem. Byl skutečný Jako on sám.

„Co..., kdo jsi?"

„Jsem v tobě, Onote. Jsem intelekt jako ty, ale ztratil jsem své tělo. Při putování v čase jsem našel tebe. Pomohl jsem ti postavit stroj času - není to důvod pro projev určité vděčnosti?"

„Pořád ještě nechápu..."

„Nazývej mě jako Ellerta, Onote. Jednoho dne pochopíš. **Po-**

kud to neuděláš, budeš muset zemřít, až tě opustím. Ale už nemáme čas. Zapni transmitter!"

„Ne! Neudělám to, dokud mi neřekneš, proč to mám udělat!"

„Pokud mě neposlechněš, donutím tě. Ovládám tvé tělo, tvé nervy, tvé svaly. Mohu přikázat tvému srdci, aby se zastavilo! Máš ještě třicet vteřin, Onote!"

Onot cítil, jak zvedá pravici. Blížila se k aktivací poloze páky energetického přívodu. Nepřemýšlel, všechno se mu najednou zdálo logické a jasné.

Pohnul pákou a cizí duše v jeho těle mu okamžitě přikázala, aby prchal do bezpečí.

Onot vyrazil a cizí duše vysílala z jeho těla zprávu pro Perry-ho Rhodana: Transmitter běž!

• ^ ^ ^

Kapitán Rous a poručík Potkin napjatě vyčkávali u transmitterů. Přístroje byly seřizeny tak, že stačilo pouhé zmáčknutí jednoho jediného tlačítka. Každou chvíli mohl přijít rozkaz.

V energetických klecích stáli roboti, více než čtyřicet v každé. Byli naprogramováni k boji. Jakmile se ocitnou v počítačové centrále Druufů, začnou svou zničující práci. Vydají ze sebe maximum bojové energie, dokud se sami nepromění ve žhavé, spečené koule roztaveného kovu.

Vtom se jeden z monitorů rozzářil: „Rouši! Potkine! Připravení?" „Už jdeme na to?" zvolal netrpělivě Rous. „Kontakt přesně za deset vteřin," odvětil klidně Rhodan. Potkin varovně pohlédl na Rouse. „Ještě pět vteřin... čtyři... tři... dva... jedna... teď!" Kapitán Rous aktivoval transmitter a když se znovu podíval ke klecím, byly už prázdné. Vyslal na cestu pravé pekelníky.

^ A ^ 44

DRUSUS dosedl na kosmodromu **hlavního města Druufů**. Z centra metropole se ozvala detonace-

„To tady máme lézt ven?“ nejistě se otázal Bully. „Jestli se Druufové někdy dozvěděj, že za tím vším jsme my...“

„Až se to dozvědí, budeme už dostatečně daleko,“ uklidňoval **ho** Rhodan, ale necítil se tak jistě, jak předstíral. „Jak by mohli odhalit, že hrajeme dvojí hru?“

Gucky přitápal na krátkých nožkách: „Naopak, jsou rádi, že jsme tady,“ oznamoval, protože telepaticky strážil vládnoucí Druufy a musel to tedy vědět. „Momentálně si lámou hlavy, jak se někteří z robotů, co se dostali na povrch planety, mohli probíjet až do počítačové centrály.“

Harno se snesl od stropu a změnil se v obrazovku.

Podívejte se do centrály Druufů.

Poslechli ho a dívali se, jak arkonidští roboti systematicky ničí podzemní srdce Druufů... Dívali se pár minut a Rhodan pak kývl:

„Díky, Harno. Viděli jsme dost. Náš plán se tedy zdařil. Druufové byli zbaveni svého vědeckého střediska, a protože se takřka výlučně věnovali jenom válečnictví, stalo se jim to zasloužené. Jejich obranné systémy se zhroutí. Je to jen otázka času.“

Atlan se na něj vážně zahleděl a dodal: „Doufám, že to bude dřív, než rozpráší arkonidskou flotilu. Tu bychom totiž jednoho dne mohli ještě moc a moc potřebovat!“

Rhodan přikývl a Harno se vznesl zpátky pod strop. Pak oznámil: „Půjdu ven s Guckym a s Bullem. Opustíme DRUSUS zcela normálně po rampě a nevezmeme si s sebou žádné zbraně. Sikermanne, navažte spojení s Druufy! Jakmile budete mít toho jejich Tommyho I, chci s ním mluvit!“

Sikermann se dal bez prodlení do práce a netrvalo mu ani dvě minuty, než mohl hlásit: „Kontakt, pane! Mluvte!“

Rhodan řekl do mikrofону přes automatické tlumočnické zařízení: „Tady Rhodan! Přistáli jsme a chceme s vámi vyjednávat, i když jste se vůči nám nezachovali férově. Ale útočník si dovoluje stále víc a víc. Potřebujeme vaši pomoc, stejně jako vy naši.“

„Přistáli tu roboti a pronikli do našeho podzemí. Umíte je zastavit? Jsme příliš zaměstnání bitvou ve vesmíru.“

Rhodan zapřemýšlel a pak váhavě odpověděl: „Copak nemáte pozemní jednotky? My tu jsme pouze se třemi loděmi a museli bychom povolat posily. To by trvalo dlouho.“ ' Nastala přestávka. Gucky se zaposlouchal sám do sebe a pokoušel se zaměřit Tommyho I.

„Radí se,“ oznamoval.

„Pojďte k nám,“ ozvalo se nakonec z tlumočnicka. „Třeba se dohodneme.“

Rhodan souhlasil a podíval se na Hama. „Možná bude dobře, když půjdeš taky,“ řekl a koule se ochotně snesla do jeho kapsy.

^ ^ ^

Rhodan stál znovu uprostřed arény v Radě Šestašedesáti a připadal si opět jako gladiátor, jenom s tím rozdílem, že teď už v tom nebyl sám.

„Děkujeme ti za varování, Rhodane ze Země,“ ozvalo se od sloupů kolem arény. „Přišlo sice pozdě, ale dokázalo nám, na čí straně stojíš.“

Rhodan hledal Druufa, který k němu promlouval, ale žádného nenacházel. Vládnoucí Druufové opět zaujali místa na nejvýše položených sedadlech. Kterýkoliv z nich mohl být Tommy I -Druuf, se kterým tu Rhodan před časem jednal.

„Jaké máte návrhy?“ zeptal se studeně Rhodan. Nezáleželo mu na tom, aby pomohl Druufům, chtěl však znát tajemství nadsvětelného pohonu. „Co můžeme udělat?“

„Přiveďte svou flotilu a nechte ji bojovat s cizí flotilou,“ odpověděl Tommy I. „Zničte stroje, které chtějí rozstřílet naši podzemní centrálu.“

„Copak nemáte dost vojáků?“

„Všichni bojují ve vesmíru. Tady vidíš jen politiky, vědce a důstojníky. Neumějí bojovat.“

„Ani důstojníci?“

„Tihle ne!“

Našel jsem Tommyho I, signalizoval telepaticky Gucky. **Mám** ho vynést z tribuny?

To by nebylo špatné, poznamenal v duchu Rhodan. Možná **to** na ně zapůsobí.

Gucky se nedal dvakrát pobízet. Soustředil se na obra v nejvyšší řadě arény a zmocnil se ho svými telekinetickými silami. Obrovitý třímetrový Druuf se zvolna vznesl, přelétl zábradlí a měkce přistál v aréně.

V reproduktorech se ozývaly užaslé výkřiky. Druufové ve skutečnosti nekřičeli, protože jejich dorozumivací schopnosti se zakládaly na organických vysílačkách a tudíž nemluvili nahlas, ovšem zapnutý tlumočnický přístroj překládal vysílané impulzy, aby byly pro lidské uši slyšitelné.

Tommy I se choval překvapivě klidně.

„Takhle si lip popovídáme,“ řekl Rhodan nahlas. Jeho naděje se potvrdily.

„Cos to udělal?“ byla první otázka Tommyho I. „Připadal jsem si divně, jako by mě popadla cizí ruka.“

„To byla moje packa,“ vysvětloval Gucky a pyšně se nadmul.

Druuf zíral na Guckyho jako na zázračné zvíře. Viděl asi metr vysokou chlupatou potvůrku, která se podobala kříženci mezi myší a bobrem.

„Kdo je to?“

„To je náš Gucky,“ vysvětloval Rhodan a dodal: „Musíš se k němu chovat zdvořile, jinak tě pověsí na lustr, jestli tu nějaký máte.“

„Je to dobrý,“ dloubl Gucky do Rhodana a zamrkal. „Považuje mě za malého boha!“

Řekl to tak tiše, že tlumočnick jeho slova nezachytil. Rhodan se otočil na Druufa: „**Co** od vás dostanu, pokud vám, pomohu?“

„Vy chcete odměnu?“ divil se Druuf. „Mysleli jsme, že naši nepřátelé jsou i vašimi nepřáteli. Proč bychom vás měli odměňovat, když bojujete proti svým nepřátelům?“

„Tak se starejte sami." •

„Copak pro vás nebude užitečné, když je porazíme? Stejně tak bychom mohli my požadovat nějakou odměnu po vás."

Druuf měl v podstatě pravdu, přiznával si Rhodan v duchu, ale **to** teď nebylo důležité.

„Musím ti říct něco, co tě přinutí se zamyslet," řekl. „Civilizace robotů mi nabídla spojenectví. Kdybych na ně přistoupil, byli byste ztraceni. Nebo si snad myslíš, že byste mohli bojovat zároveň proti nám i proti nim?"

Tommy I vypadal zaskočeně. Ohlédl se nahoru ke svým druhům.

„Chtějí se poradit," oznamoval Gucky. „Nahals jim strach."

„Však jsem to taky měl v úmyslu."

Bully se ani nehnul. Sledoval dlouhé řady Druufů.

Rhodan pozvedl levou ruku a stiskl tlačítko vysílačky: „Haló, Sikermanne?"

„Pane?"

„Je všechno v pořádku? Jak to u Vás vypadá?"

„Žádné mimořádné události, co se týká DRUSUSU. Ve městě však stále dochází k silným explozím a vznikají hluboké krátery. Celé podzemní sektory se propadají."

„Díky," odpověděl Rhodan a otočil se na Guckyho: „Jak jsou daleko?"

„Nedohodli se. Radí se o odměně."

Čekali ještě asi deset minut. Pak se Tommy I vrátil a zeptal se: „Co požadujete?"

Rhodan se zatvářil lhostejně, když odpověděl: „Vy máte druh pohonu kosmických lodí, který nás zajímá. My se pohybujeme pomocí hyperskoků, vy však létáte nadsvětelnou rychlostí bez dematerializace. Pokud nám dáte konstrukční plány vašich motorů, pak nabídku robotů odmítneme."

Tommy I se opět poradil se svými a pak odpověděl: „Dostaneš své konstrukční plány, až společně porazíme roboty."

Něco podobného Rhodan Čekal. Druufové by byli padlí na hlavu, kdyby své největší tajemství vydali bez řečí podmínek.

Musel tedy zůstat trpělivý. Snad se mezitím **Ellertovi podán** nějak ty plány získat.

Takže přikývl.

„Vaše nabídka je férová, Tommy I! Ale varuju tě! Jestli **nás** chcete oklamat...”

„Dodržíme své slovo, buď bez obav!”

„Dobrá. Moje loď smějí přiletět na planetu?”

„Jistě.”

„Ale co vaše počítačové centrum? Co když bude zničeno?”

„Nemáme jen toto jedno, i když tohle je nejdůležitější.”

Rhodan zakryl zklamání. Takže Druufy podcenili... Možná že ani Onot nebyl jediným svého druhu. To byla domněnka, která se v následujícím okamžiku potvrdila.

„Máme se pokusit zahnat roboty?”

„To není nutné,” odpověděl Tommy I. „Beztak jsou ztraceni. Nasadíme jednotku s gravitačními hořáky, které vyvinul...,” a následovalo nevyslovitelné jméno.

„Gravitační hořáky?” otázal se nechápavě Rhodan. „Co je to?”

„Je to zbraň, proti které není obrany - pokud ji neznáte./ Nejsem vědec, nevím, jakým způsobem funguje. Vím jen, že ruší gravitační poměry. Spaluje gravitaci.”

„To je přece nesmysl!” vykřikl Bully, protože věřil, že si z nich Druuf střelí. „Každá loď si umí vytvořit vlastní gravitační pole!”

Tommy I se k němu otočil a řekl: „Možná jsem se nevyjádřil dost jasně. Gravitační hořák ruší působnost umělých gravitačních polí a zároveň posiluje gravitační sílu planety. Ani ta nejsilnější loď se neubrání, aby nebyla přitažena k planetě a nezřítla se na ni. Přitažlivost našeho dvojslunce se ztisícinásobí. Proti gravitačním hořákům pomáhá pouze speciální ochranná vrstva - a naše loď ji mají.”

Rhodan přemýšlel. Druuf přece neměl důvod lhát, ale na druhou stranu: Pokud skutečně takovou zbraň měli, proč ji ještě nepoužili?

„Ten gravitační hořák se nachází ve stadiu vývoje?” zeptal se opatrně. „Působí jen ve vlastní časové rovině?”

„Ano, bohužel. Proto ještě nebyl použit. Nepřekoná rozdíl Časů.“

Rhodan začínal litovat, že musí mít Druufy za nepřátele. Podle všeho disponovali úžasnými vědomostmi. Souvislost mezi přitažlivostí a Časem...?

Rychle se vracel do střízlivé přítomnosti. „Když tedy máte tak mocné zbraně, proč potřebujete naši pomoc?“

I na tohle Druuf znal logickou odpověď: „Uvnitř našeho vlastního vesmíru se vypořádáme s každým nepřítelem, pokud neudeří tak překvapivě, jak se bohužel právě stalo. Máme smůlu s vaším časoprostorem. Mnoho našich zbraní tam prostě nefunguje.“

„Ani spínač času?“

„Co o něm víš?“

„Můj průvodce...,“ ukázal Rhodan na Guckyho, „je telepat. Umí číst myšlenky.“

„Telepat?“ divil se Druuf. „My nemáme nikoho, kdo by dokázal číst myšlenky jiných. Co všechno tvůj malý přítel ještě umí?“

„Zažil jsi to. Snesl tě sem dolů.“

Gucky vykročil k Druufovi a vyjel na něj: „Slyšels přece, že -jsem telepat! Proč přemýšlíš, jak mě zajmout? Chceš se snad proletět po tyhle hale a nakonec se zřítit? Kamaráde! Dej si na Guckyho pozor!“

Tommy I ustoupil. „Jen jsem myslel...“

Rhodan využil příležitost, aby změnil téma. „Takže vy byste chtěli, abychom s protivníkem bojovali u nás, v našem časoprostoru, zatímco vy se s ním budete potýkat tady u vás?“

„Ano, to je náš návrh. Víc po vás nechceme.“

„Dobrá,“ souhlasil Rhodan. „Dáme vědět naší flotile.“

Pak už nebylo o čem mluvit. Delegace se rozloučila a vrátila se na palubu DRUSUSU, kde pak Rhodan konstatoval: „Nyní známe jejich sílu i jejich slabosti. Vadí mi však, že se tady dokáží s Arkonem vypořádat sami. Pokud by nasadili tu ďábelskou zbraň, mohli by vše šmahem rozhodnout.“

Do nastalého mlčení se ozval Gucky a pištivé poznamenal:

„Pokud jsem četl myšlenky **Tommyho** l dobře, **Druufové vůbec** žádnéj gravitační hořák **nemaj**. Takovej vynález **totiž ani** neexistuje.“

^ _*_ ^

Onot vystoupil z vozidla a v okolní temnotě ohmatával stěny. „Co se stalo?“ zeptal se svého neviditelného druhu.

„Počítačová centrála města byla zničena. Najdeš cestu na povrch?“

„Musí být někde blízko, ale když vypadly energetické agregáty, bude to složitá cesta.“

„Brzy se zapnou nouzové,“ uklidňoval ho Ellert. „Někdy je docela dobré, když člověk nemá tělo.“

Onot mlčel. Dál pokračoval v cestě po hmatu. Avšak už po několika minutách světlo na chodbě zablikalo a rozsvítilo se. Nyní mohli pokračovat rychleji. Brzy se dostali až k antigravovému výtahům. Onot s úlevou konstatoval, že jsou v pořádku.

Za pár dalších minut už byli nahoře a mohli se dívat na dvoj-slunce Siamed.

Přestože bylo podzemí na Druufonu velmi složité, povrch planety se většinou podobal pustině. Pouze hlavní město tvořilo výjimku. Nervové centrum Druufonu bylo schováno hluboko pod městem.

Vtom se země zachvěla a Onot málem upadl. Příběhlo několik Druufů a vyptávalo se ho, jestli ví, co se děje. Avšak Onot je uklidňoval, že se nic mimořádného nestalo.

Ted' rychle do bezpečí, ozvalo se mu v mozku. Tvoje tajná laboratoř! Nikomu neříkej, kam jsi zmizel. Budeme tam společně trochu experimentovat.

„K čertu - ty snad víš všechno!“

Možná, Onote! Znáš tvé myšlenky a tvé vzpomínky. Vím o tobě všechno. Přede mnou nic neutajíš. My dva tvoříme jeden celek. Copak bys dokázal sám před sebou něco skrýt?

Onot neodpovídal. Díval se na cestu a uháněl jedním směrem.

Tepřve **po chvíli** se odvážil promluvit: „**Co po** mně vlastně chceš?”

„Neptej se, Onote! Buď rád, že jsi nezahynul v tom pekle... Vrátit se stejně nemůžeš, protože někdo viděl, jak aktivuješ trans-miter.”

Onot se vyděsil. Pokud je to pravda...

„Je to pravda!” zdůraznil Ellert. „Muž, který tě viděl u transmiteru, unikl a je teď nahoře na povrchu. Právě nyní stojí před Radou a informuje ji o tom, **co** viděl. Onote, stal ses největším zrádcem svého národa.”

Onotovi se hroutil svět.

„Proč jsi mi to udělal? Nestačilo ti, že jsi mi nahnal strach? Musel o mém hanebném činu ještě taky každý vědět?”

„Musel, Onote! Takhle je to lepší.”

Ellert nevysvětloval, proč je to tak lepší. Věděl, že Onot už nemůže zpátky, takže ho na pár minut ponechal jemu samému. Měl nejvyšší Čas znovu se spojit s Rhodanem.

^ A ^

Utekl jsem v Onotově těle z podzemí a nyní se nacházíme na cestě k jeho tajné laboratoři. Možná se mí tam podaří získat podklady a plány hvězdného pohonu. Zatím jsem o nich ještě nemluvil. Jak to vypadá venku?

„Všechno v pořádku,” tekl Rhodan nahlas. „Nechceš náhodou konečně opustit Druufon a vrátit se s námi na Zemi?”

Ještě je příliš brzy, Pěny.

Atlan kývl na Rhodana.

„Dobrá, Ellerte, jak chceš. My teď odstartujeme a opustíme Druufon. Druufové nám nahali. Že se ve svém vesmíru ubrání sami, takže je to jejich věc. Tvrdili nám, že vyvinuli velkolepé zbraně, pomocí kterých ovládnou celý vesmír. Co o nich víš?

Zatím ještě nic, ale brzy se všechno dozvím. Už se blížíme k horám, musím zpátky. Ozvu se, jakmile budu u cíle.

Ellertova duše přestala vysílat telepatické signály.

„Snad na cestě domů zase nezabloudí v čase," poznamenal Bully.
„Jakmile by se mu zavřela Škvíra mezi časoprostory, snadno by se mu to mohlo stát!"

„Však on se vrátí včas," řekl Rhodan a kývl na Sikermanna.
„Připravte DRUSUS ke startu, plukovníku..."

O dvě minuty později se gigantická koule zvedla a vzlétla k nebi. Snadno pronikla ochranným řetězcem lodí Druufů, zrychlila a beze stopy a otřesů prostoru zmizela v hyperprostoru, aby ve stejném okamžiku materializovala na Hádésu.

Pak ji přijaly podzemní hangáry.

^ ^ ^

Onot těžkopádně vylezl z vozu a vykročil k blízké skalní stěně. Ještě nikdy tu nikoho nepotkal, ale dnes se nemohl zbavit dojmu, že je sledován.

Položil ruku na skálu a otevřel vstup do podzemí. Za skálou zamaskovanými dveřmi zívalo dlouhé schodiště. Onot sáhl doprava na stěnu a rozsvítil. Zároveň se schody samočinně rozjely. Skalní stěna se za nimi opět zavřela.

„Krásný ukryt," chválil Ellert. „Tady tě nenajde ani vaše policie."

Onotem to trhlo. „Můžu jim vysvětlit, že jsi mě přinutil."

„To bych chtěl vidět!" opáčil pobaveně Ellert. „Určitě by ti to hned uvěřili."

Onot neodpovídal. Mlčel. „Máš mě v hrsti," přiznal unaveně. „Co ještě chceš?"

„Jenom několik drobností, příteli. Nadsvětelný pohon lodí., Generátor spínače Času..."

„Proč? Copak jsem už nezahlasil dost a dost?"

„Vidíš to chybně, Ellerte. Zapomínáš, že beze mne bys nikdy nevytvořil časové pole. Já osobně vím, jak je vytvořit, ale potřebuji! podklady. Záznamy na mikročipech. Teprve až mi obojí dáš, vysvobodíš se. Potom budeš moci dělat, co sám uznáš za vhodné."

„Bez starosti. Nechám tě tady a vrátím se tam sám. Pokud na-, jdu, co potřebujeme, vstoupím do jiného Druufa a přiměju ho, aby nám to sem přinesl. Potom zapomene **a nebude** vědět, co se s ním dělo."

Onot se opřel a nadskočil: „Co to bylo?"

Ellert to cítil už delší dobu, ale nechtěl si toho všimat. Vnímal totiž myšlenkové impulzy... Ale tenhle byl blízko a byl velice **silný**...

Perry Rhodan!

Ellert izoloval Onota a uspal ho. Ted' mohl převzít jeho tělo a aktivovat nervové dráhy tak, aby Onot o ničem nevěděl, ale jeho tělo zůstalo poslušné.

Vstal a odešel ke dveřím na chodbu.

Když je o něco později opatrně otevíral, už s jistotou věděl, že to není léčka. Opravdu přicházel Rhodan.

Ellert-Onot vykročil a napřahoval ruku. „Vítej, Perry - smím **ti** říkat - Perry?"

Bylo to po dlouhé době poprvé, co si oba muži stáli tváří v tvář - i když se Ellert nacházel v jiném těle.

„Jistě... Nedivíš se, že jsem přišel?"

„Ovšem! Jak jsi mě našel?"

„Pomohl mi Harno," usmál se Rhodan.

„Harno?"

„Brzy ho poznáš. Myslím, že máte hodně společného. Ale nejdříve mi dovol jednu otázku: Už můžeš konečně opustit Druufon?"

Onot zavrtěl hlavou. „Ještě nemám plány hvězdného pohonu."

„Mohu ti nějak pomoci?"

„Ne. Potřebuju nějaké podklady přímo od Druufů. Můžeme jen doufat, že mi to nebude trvat dlouho. Totéž se týká i spínače času..., i když od toho tu v laboratoři máme malý model. Snad bys ho mohl naložit do kluzáku a odvézt?"

Rhodan přikývl.

„Přinesu ho," řekl Onot a obrátil se. ' - ""

Rhodan se za ním díval a usmíval se. Pak sebou trhl a zpozor-

něl. Na obzoru se objevilo několik bodů. **Rychle se blížily. Byla to letka stíhaček na hlídkovém letu.**

Možná se nad horami objevila náhodou, možná ne.

Rhodan se jedním skokem ocitl v kabině kluzáku a zavřel za sebou. Nastartoval, a když tři stíhačky Druufů přiletěly, vznášel se už vysoko nad nimi.

Zmírnil rychlost a nechal nepřítele, aby ho dohnal. Tajná laboratoř zůstala daleko za nimi. Před nimi se vynořilo moře. Přístroje hlásily hloubku šesti set metrů. To by mělo stačit.

Stíhačky ho dohnaly a pálily ze všech hlavních. Malý kluzák zachytával palbu do ochranného štítu, pak se však zničehonic zapotácel a rychle ztrácel výšku. Řítil se k hladině oceánu jako kámen...

O něco později stíhačky ještě chvíli kroužily nad místem, kam kluzák dopadl do vody, ale z rozvířené hladiny se žádný trosečník nevynořil. Motory stíhaček nakonec zavyly a stroje se ztratily v nebi.

Rhodan mezitím pod vodou urazil značně dlouhou trasu. Dobře že s sebou měl Hama, z jehož povrchu mohl snadno odečítat, co dělají stíhačky, takže také přesně věděl, kdy odletěly.

Usmíval se, když zvedl kluzák do výšky a rozčísl hladinu, aby o pár vteřin později vzlétl **na** oblohu.

^ ^ ^

Když přistál na stejném místě v horách, Onot ještě nebyl zpátky. Druufové byli prozatím oklamáni, ale na jak dlouho?

Avšak brzy pocítil, že se Ellert-Onot blíží. "Vyšel ze dveří. Na silných pažích nesl kovový blok. Před Rhodanem jej odložil a řekl: „To je první pokusný model spínače času. Pracuje bezvadně, můžeš si ho odvézt na Zemi, Perry. Jsem si jist, že si s ním tví vědci poradí, dokud se nevrátím."

„Díky," odpověděl Rhodan a ukázal na svou loď. „Jenom jestli tu těžkou potvoru dokážeme naložit."

„To ještě zvládnou," řekl Ellert, zvedl kvádr a uložil jej do ote-

vřené kabiny *tak*, aby v ní zůstalo místo pro pilota. „Teď se ještě postarám o hvězdný pohon," sliboval. „Trochu prohledám sutiny města a podzemí." „Hodně Šťěstí," řekl Rhodan a stiskl ruku Druufovi, v jehož těle se ukrýval Ellert.

/

^^^

Bouře v zóně mezi denní a noční stranou planety Hádes mírně polevily a uvolnily výhled na táhlý skalnatý hřeben. V jednom místě se něco pohnulo - kamenitá země se sunula stranou a odhalovala otvor. Pak se odsunula kovová deska a na povrch planety vyšly dvě postavy.

Bully s Guckym na sobě měli vyhřívané skafandry velmi rozdílných velikostí i střihu. Myšob v tom svém vypadal velmi směšně, i

„Moc rád bych věděl, kde vězí Perry," poznamenal Gucky. „Poručík Potkin tvrdí, že vyjel výtahem na povrch."

„Máme tu jenom tenhle jeden výtah," zavrčel Bull a se zájmem se zahleděl na hru barev zdejšího dvojslunce. „Třeba šel jen na procházku. Měli bysme ho jít hledat."

„Jo, hledat! Tak ho tady hledej!"

Rozeklaná krajina před nimi nabízela tisíce možností.

„Tak by nás aspoň mohl slyšet," nevzdával se Bully. „Má stejnej skafandr jako my! Haló, Perry! Proč se nám neozýváš? Chceš si hrát na schovávanou?"

„Ani slůvkem se mi nesvěřil, co chce dělat," řekl zklamaně Gucky. „Jindy mě vždycky bere s sebou."

„Třeba se s tebou nechtěl otravovat," dobíral si ho Bully.

„Nech mě bejt, nebo uvidíš!"

Bully ztichl. Koneckonců neměl chuť nechat se vláčet telekinetickými silami toho prcka... Zadíval se k obzoru a měl dojem, že k nim padá hvězda... Ale nebyla to hvězda. „To je loď! Loď!"

„Nemysli hned na Druufy!" okřikl ho telepat Gucky. „Je to Perry..."

Lod' přistála a otevřela vstup.

Sotva Rhodan vystoupil, překvapeně na myšoba **pohlédl**: „To jsi ty? Co tu děláš? No dobře..., aspoň mi pomůžeš.“

„Jistě, rád!“

„Mám v téhle lodi bednu...“

Během několika vteřin byl ocelový kvádr venku z lodi. Guckyho telekinetické síly byly ohromné. Gucky s Bullym se na něj zahleděli a myšob poznamenal: „Perry, zablokováváš švy myšlenky, já to cítím! Dobře, asi před náma zase něco tajíš! Ale aspoň prozrad', cos to přivez!“

„Model spínače času,“ vysvětlil klidně Rhodan. „Vyhandloval jsem ho s Onotem.“

„On ti ho dal?“

„No, ani ne tak on jako Ellert... A teď buď prosím tak laskav a odnes tu věc na základnu. Nalož ji na palubu DRUSUSU, Přijdu s Bullym za tebou.“

Gucky přikývl, oba Pozemšťané nasedli do kajuty kluzáku a vlétli s ním do otevřeného vstupu.

Když pak pěšky opouštěli hangár, Bully zaraženě mlčel- Oba museli v duchu přemýšlet a odhadovat, co je nyní čeká. Hráli velmi vysokou hru a karta jim zatím padala.

Co však přinesou další dny?